

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1010**

69 ΠΔΒ
Καρναβού (C) Βουζύβι
Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Βιβλ. Ανακατατάξις
160 47

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜ. Ν. ΤΖΑΚΑ - ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1876

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65 - ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Υπουργείο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΝ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΡΕΚΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑΒΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΘΗΜ. Ν. ΤΣΑΚΗ - ΧΡΕΦ. ΔΕΛΦΙΝΑΜΑΤΙΚΑ
ΕΤΟΣ 1912
ΠΑΡΕΔΡΟΝ ΡΕΠΕΤΟΥ 88 - ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

9 69 11/13
Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καρναβού (Εγ) Δουφέξη (Εγ)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜ. Ν. ΤΖΑΚΑ - ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ & ΣΙΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1876
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65 - ΑΘΗΝΑΙ
1946

002
ΕΛΣ
ΣΤ2Α
1010

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ἑπογραφὴν τῶν συναρθεῶν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου.

Handwritten signature and scribbles, possibly reading "Καίτατση" and "Υἱὸν".

ΤΥΠΟΙΣ : Α. Κ. ΚΑΪΤΑΤΖΗ & ΥἱῶΝ
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ 2) - ΑΘΗΝΑΙ ●

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

α') Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐξοῦσαν, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας, τὴν Ναζαρέτ, δύο καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ σύζυγος του Ἄννα. Παιδιά δὲν εἶχαν καὶ γι' αὐτὸ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδάκι μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸ ἀφιερῶσουν στὸ Ναὸ γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ Θεὸ. Ἐπειδὴ ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχὴ των καὶ τοὺς ἐχάρισε ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν Μαρία ἢ Μαριάμ. Ἡ Μαρία ὠνομάσθηκε κατόπιν Θεοτόκος, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν γέννησι τῆς Θεοτόκου στὰς 8 Σεπτεμβρίου.

β) Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν χρόνων οἱ γονεῖς της σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ εἶχαν δώσει στὸ Θεὸ τὴν ἔφεραν στὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὴν ἀφιέρωσαν. Ἐκεῖ ἔμεινε καὶ ὑπηρετοῦσε δώδεκα χρόνια. Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν εἴσοδο τῆς Θεοτόκου στὸ Ναὸ τὴν 21 Νοεμβρίου καὶ λέγεται ἡ ἐορτὴ αὐτὴ Εἰσόδιον τῆς Θεοτόκου.

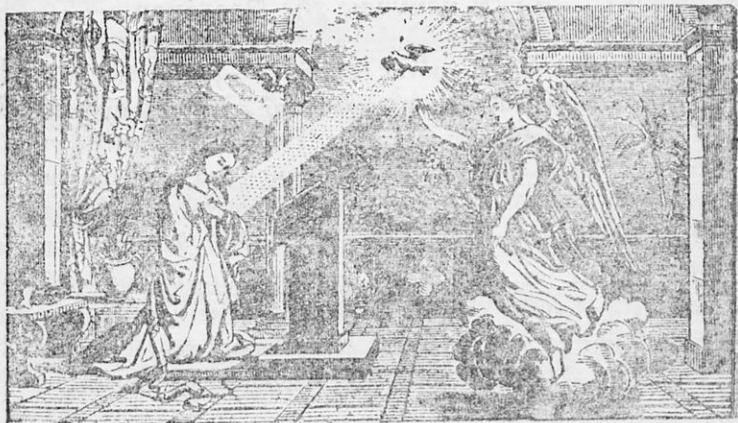
γ') Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ἡ Μαρία ἐγύρισε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της καὶ ἦτο κόρη ταπεινὴ καὶ ἐνάρετη. Μιὰ ἡμέρα ἐνῶ ἐπροσευχόταν μόνη μέσα

στο δωμάτιό της, παρουσιάζεται ξαφνα εμπρός της ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε:

«Χαῖρε, Μαρία, περὶ ἔχεις τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί σου καὶ εἶσαι ἡ πιὲ εὐλογημένη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες».

Ἐτρόμαξε καὶ ἐφοβήθηκε ἡ Μαρία πὺν εἶδε τὸν ἄγγελο τόσο ξαφνικά καὶ για νὰ τὴν καθησυχάση ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε: «Μαρία μὴ φοβᾶσαι. Ἐχεις τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Θὶ γεννήσης ἓνα παιδί πὺν θὰ ὀνομασθῆ Ἰησοῦς. Αὐτὸς θὰ εἶναι υἱὸς τοῦ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Θεοῦ, θὰ σώση τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες καὶ θὰ γίνῃ ὁ αἰώνιος βασιλεὺς ὅλων τῶν ἀνθρώπων».

Ἡ Μαρία σιγῶ—σιγῶ ἐπῆρε θέρρος καὶ λέγει στὸν ἄγγελο: «Πὼς θὰ γίνῃ αὐτό;»

Ὁ ἄγγελος τῆς ἀπάντησε: «Θὰ ἔλθῃ σὲ σένα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδί πὺν θὰ γεννήσης θὰ εἶναι Ἅγιο».

Τότε ἡ Μαρία εἶπε: Εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου καὶ ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του».

Ὁ ἄγγελος ἀμέσως ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὸν **Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου** στίς 25 Μαρτίου.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς ἡ Μαρία ἔμεινε πλέον στὸ χωρίον Γεθσημανῆ καὶ ἀπέθανε ἐκεῖ. Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἡμέραν αὐτὴ στίς 15 Αὐγούστου καὶ λέγεται **Κοίμησις τῆς Θεοτόκου**.

Τὰ κατὰ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον.

Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐζοῦσαν δύο καλοὶ ἄνθρωποι, ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ Ζαχαρίας ἦτο ἱερέας στὸ Ναὸ. Παιδιὰ δὲν εἶχαν καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

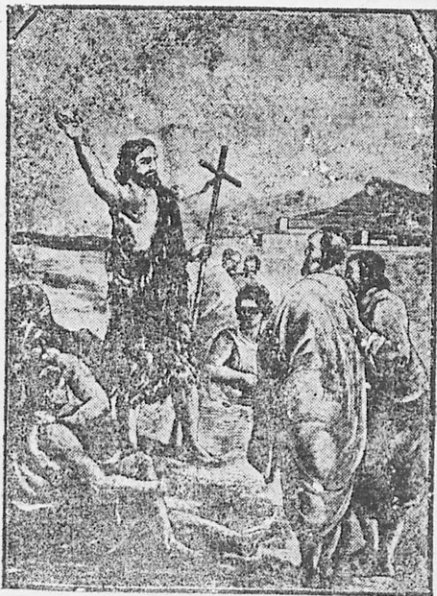
Μιὰν ἡμέρα, ἐνῶ ὁ Ζαχαρίας ἐθυμίαζε στὸ Ναὸ, ἐπαρουσιάσθηκε ἐμπρὸς του ἓνας ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶμαι ὁ Ἄγγελος Γαβριήλ. Μὲ ἔστειλεν ὁ Θεὸς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἡ σύζυγός σου ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ ἓνα παιδί τὸ ὁποῖον θὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης». «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;» ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας «δὲν τὸ πιστεύω γιὰτι ἐμεῖς πᾶ ἐγηράσαμεν» «Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτὴ θὰ μείνῃς ἀλαλος καὶ κουφός», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄγγελος, «γιατὶ δὲν ἐπίστευσες τὰ λόγια μου, ἔως ὅτου γεννηθῇ τὸ παιδί». Καὶ ἔγινε ἄφαντος. Καὶ πράγματι ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος.

Μετὰ ἑννέα μῆνες ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησε ἓνα ἀγόρι. Χαρὰ μεγάλη ἦτο στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία. Ἀφοῦ ἐπέρασαν ὀκτὼ ἡμέρες ἐμαζεύθησαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ παιδί. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ τὸ ὀνομάσουν Ζαχαρία, ἡ μητέρα του ὅμως εἶχε τὴ γνώμη νὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν, ἀποφάσισαν νὰ ἐρωτήσουν καὶ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζαχαρίας τότε ἔγραψε ἐπάνω σὲ ἓνα μικρὸ χαρτὶ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως ὅμως ἐλύθηκε καὶ ἡ γλῶσσα του καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα.

Τὸ Κήρυγμα τοῦ Προδρόμου.

Ὅταν ἐμεγάλωσεν ὁ Ἰωάννης, ἔγινε ἄνδρας εὐσεβής, ταπεινὸς καὶ καλός. Ἐξοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον, σὲ μιὰν ἔρημον ἕραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐφοροῦσε φόρεμα καμωμένο μὲ τρίχες καμήλας, ζώνη ἀπὸ δέμα καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες, δηλαδὴ βλαστάρια ἀπὸ δένδρα, καὶ ἄγριο μέλι.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔμαθαν πὼς ἐξοῦσε στὴν ἔρημον ἓνας καλόγηρος καὶ ἔτρεχαν νὰ ἀκούσουν τὴ διδασκαλίαν τοῦ καὶ τὰ σοφὰ τοῦ λόγια. Ὁ Ἰωάννης στὴν ομιλίαν τοῦ ἔλεγε: «Μετανοήσατε καὶ προσεύχεσθε, γιατί ἔφθασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Θὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὰ μένα ἄλλος, πολὺ ἀνώτερος, πού δὲν εἶμαι ἄξιός ἐγὼ οὔτε τὰ ὑποδήματά του νὰ λύσω,

Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

καὶ αὐτὸς θὶ εἶναι ὁ Σωτὴρ σας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε». Ὅσοι ἐμετανοοῦσαν τοὺς ἐβάπτισε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ Ἰωάννης λέγεται **βαπτιστὴς** διότι ἐβάπτισε τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸν καὶ κυρίως διότι ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπειδὴ δὲ προετοίμαζε τὸ δρόμον τοῦ Χριστοῦ λέγεται καὶ **Πρόδρομος**.

Ἡ Ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου.

Ἡγεμόνας τῆς Γαλιλαίας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο ὁ Ἡρώδης. Αὐτὸς εἶχε πάρει σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου, ἣ ὁποία ἐλεγόταν Ἡρωδιάδα. Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐμάλλωνε, γι' αὐτὸ ὁ Ἡρώδης διάταξε νὰ τὸν βάλουν στὴ φυλακὴν.

Μία ἡμέρα ὁ Ἡρώδης εἶχε διασκεδάσει στὸ παλάτι του γιὰτὶ ἐώραζε τὰ γενέθλιά του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, ἡ Σαλώμη, ἐφόρεσε τὰ καλύτερὰ τῆς φορέματα καὶ στολίδια. Κατόπιν μπαίνει στὴν αἴθουσα, πὺν ἔτιρωγαν οἱ καλεσμένοι, καὶ ἐχόρευσε τόσο ὥραϊα πὺν ὁ Ἡρώδης εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ὑλοσχέθηκε νὰ τῆς δώσῃ ὅ,τι ζητήσῃ. Ἡ μικρὴ ἐζήτησε τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας τῆς καὶ ἐκείνη τῆς εἶπε κρυφὰ νὰ ζητήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ στὸ πιάτο.

Ὁ Ἡρώδης ἐλυπήθηκε πολὺ ὅταν ἄκουσε τί τοῦ ἐζήτησε ἡ Σαλώμη. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀρνηθῆ, ἀφοῦ τῆς ὑποσχέθηκε ἐμπρὸς σὲ τόσους καλεσμένους, διάταξε τοὺς στρατιώτας του ἀμέσως νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν κεφαλὴν του νὰ τὴν δώσουν στὴ Σαλώμη. Ἐτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖνοι στὴ φυλακὴ καὶ ἔφεραν τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου ἐπάνω σ' ἓνα πινάκιο στὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδας. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννη ἐπῆραν μὲ μεγάλη λύπη τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν. Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννη στὶς 29 Αὐγούστου.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αὐτοκράτορας στὴ Ρώμη ἦτο ὁ Αὔγουστος. Ὁ Αὔγουστος ἐξουσίαζε πολλὰ μέρη, καθὼς καὶ τὴν Πα

λαιστίνη. Μιάν ημέρα ἔδωκε διαταγή σ' ἔλο τὸ κράτος του νὰ κάμουν καταγραφή ὄλου τοῦ κόσμου τῆς αὐτοκρατορίας του. Καθένας ἔπρεπε νὰ γραφῆ στὸ μέρος πού ἦτο ἡ καταγωγή του. Ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ πού ἦτο ἀρραβωνισμένη ἦσαν ἀπὸ τῆ Βηθλεέμ.

Γι' αὐτὸ ἦλθαν μαζί στὴν Βηθλεέμ, καθὼς καὶ πολλὸς ἄλλος

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

κόσμος, γιὰ νὰ γραφοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὅλα τὰ μέρη, σπίτια, ξενοδοχεῖα, καὶ ὅ,τι ἄλλο μέρος ἦτο γιὰ νὰ μείνῃ κανεὶς μερικὲς ἡμέρες, ὅλα ἐγέμισαν. Ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ δὲν εἶχαν πού νὰ μείνουν. Μόνον σ' ἓνα μέρος ἐβρῆκαν καταφύγιο, σὲ μιὰ σπηλιὰ πού ἔμεναν τὰ ζῶα. Τὴν νύκτα ὅμως κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἐτύλιξε μέσα σὲ μαλακὰ κουρέλια καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὴ φάτνη.

Πάρα πέρα ἦσαν πολλοὶ βοσκοὶ καὶ ἐφύλαγαν τὰ πρόβατά των. Μὰ ἐπειδὴ ἦτο χειμῶνας καὶ ἔκανε δυνατὸ κρύο εἶχαν ἀνάψει φωτιά καὶ ἐκάθηντο γύρω γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἐκεῖ πὺν ἐκάθηντο ἔξαφνα βλέπουν ἕνα ὠραῖο λευκὸ φῶς στὸν οὐρανό. Τὸ φῶς αὐτὸ ὄλο καὶ ἐδυναμῶνε. Ἔως οὗτου ἔγινε μιὰ λάμψη δυνατὴ πὺν δὲν μπορούσαν νὰ τὴν ἀντικρύσουν. Ἐφοβήθησαν τότε πολὺ καὶ ἔκρουσαν τὰ πρόσωπά των στὴν γῆ.

Ἄλλὰ ἔξαφνα ἀκούσθηκε μιὰ φωνή: «Μὴ φοβᾶσθε».

Ἀμέσως ἐσήκωσαν τὰ κεφάλια των καὶ βλέπουν ἐμπρὸς τους ἕναν ἄγγελον ὀλόλευκα ντυμένο. «Σήμερα, τοὺς λέγει, ἐγεννήθηκε ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Πηγαίνετε νὸ τὸν προσκυνήσετε. Θὰ βρῆτε ἕνα βρέφος μέσα σὲ μιὰ φάτνη».

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἄγγελος καὶ ἐχάθηκε. Κατόπιν ἀναρίθμητα πλήθη ἄλλων ἀγγέλων ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ ψάλλουν: «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**». Δηλ. μεγάλη χαρὰ εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ δόξα, εἰρήνη στὴ γῆ καὶ εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους.

Σηκώνονται ἀμέσως οἱ βοσκοὶ καὶ πηγαίνουν στὴ σπηλιὰ καὶ, ὧ τοῦ θαύματος, βρίσκουν τὸ βρέφος, πὺν τοὺς εἶπεν ὁ ἄγγελος, μέσα στὴ φάτνη. «Αὐτὸς χωρὶς ἄλλο εἶναι ὁ Χριστός», εἶπαν μέσα τους καὶ ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν,

Τῇ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ λέγομεν **Χριστούγεννα** καὶ τὰ ἐορτάζομεν στίς 25 Δεκεμβρίου.

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε σαράντα ἡμερῶν ἢ μητέρα του ἡ Μαρία τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔφερε στὸ ναὸ γιὰ νὰ τὸν εὐλογήσῃ ὁ ἱερέας. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εἶχαν τὴν συνήθειαν οἱ γυναῖκες νὰ φέρουν μαζί των γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία στὸ Θεὸ ἕνα ζευγάρι τρυνόνια ἢ ἕνα ζευγάρι μικρὰ περιστέρια,

Ἡ Μαρία λοιπὸν ἐπῆρε τὸν Ἰησοῦ, ἕνα ζευγάρι περιστέρια

καὶ μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ ἦλθαν στὴν Ἱερουσαλήμ γιατί ἐκεῖ ἦτο ὁ ναός. Ἱερέας ἦτο ἕνας γέροντας καλὸς καὶ δίκαιος, τὸν ὁποῖον ἔλεγαν Συμεών.

Ὁ Συμεὼν ἤξευρε πὼς θὰ γεννηθῆ ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, καὶ ὅτι θὰ τὸν ἰδῆ πρὶν πεθάνῃ. Τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει ὁ Θεός.

Γι' αὐτὸ μόλις ἡ Παναγία τοῦ ἔδωσε τὸ βρέφος στὰ χέρια του, ἐρωτίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἐκατάλαβε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν ὁ Χριστός πού ἐπερίμενε τόσα χρόνια καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ εἶπε: «Τώρα, Θεέ μου, ἄς πεθάνω, γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου». Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Συμεὼν ἀπέθανε.

Κατόπιν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐγύρισαν στὸ χωριό τους τὴ Ναζαρέτ.

Τὴν ὑπακυντὴ τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν στίς 2 Φεβρουαρίου.

Ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων.

Τὴν νύκτα πού ἐγεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἕνα ἄστρο μεγάλο καὶ παράξενο ἐφάνηκε στὸν οὐρανό. Ἦταν πολὺ λαμπερὸ καὶ ἐσκοποῦσε τίς ἀκτίνες του δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τρεῖς σοφοὶ ἄνθρωποι μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, στὴν Περσία, ἐπαρτήρησαν μὲ περιέργεια τὸ παράξενο αὐτὸ ἀστέρι.

Ἐμελέτησαν τὰ βιβλία των οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι πού ἐλέγοντο **Μάγοι** καὶ ἐβρῆκαν ὅτι ἐγεννήθηκε ἕνας βασιλιάς στὴν Ἰουδαία.

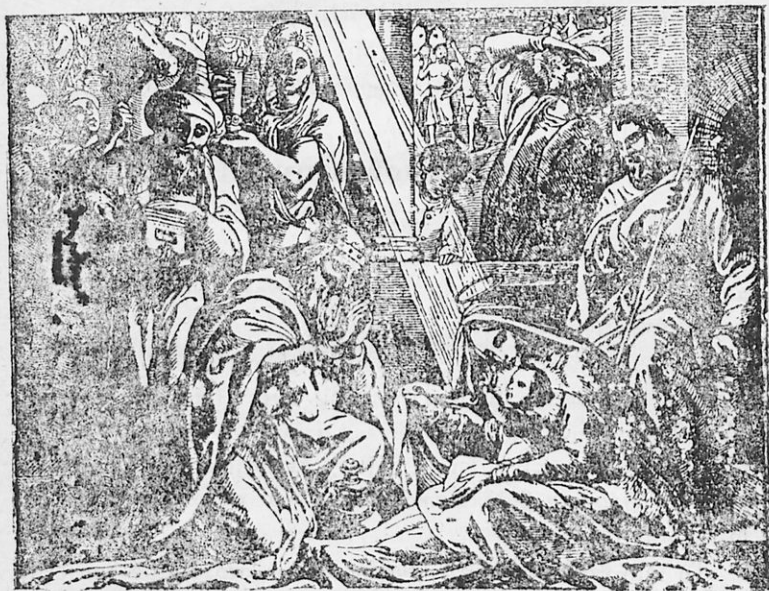
Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ ἐπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἰουδαία. Ὁδηγὸ τους εἶχαν τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο ἄστρο, πού ἐρεγγυβολουῦσε ἀπὸ πάνω τους σὰν ἕνα μεγάλο διαμάντι.

Μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, πηγαίνουν στὸ βασιλεῖα Ἡρώδη καὶ τὸν ἐρωτοῦν πού ἐγεννήθηκε ὁ νέος βασιλιάς.

Ὁ Ἡρώδης, μόλις ἄκουσε αὐτό, ἐταράχθηκε πολὺ, γιατί

ἐφοβήθηκε μήπως τὸ παιδί αὐτοῦ τοῦ πάρη τῆ βασιλεία. Ἐκάλεσε ἀμέσως τότε ὄλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἐρώτησε μού πρόκειται νὰ γεννηθῆ ὁ βασιλιὸς τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖνοι ἀφοῦ ἐδιάβασαν τὰ βιβλία των, λέγουν στὸν Ἡρώδη, πὼς πρόκειται νὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ.

Καλεῖ τότε τοὺς Μάγους καὶ τοὺς λέγει: «Πηγαίνετε νὰ βοῆτε τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ προσκυνήσετε καὶ κατόλιν περάσετε νὰ εἰπῆτε καὶ σὲ ἐμὲ γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσω καὶ ἐγώ». Μὰ ὁ Ἡ-

Προσκύνησις τῶν Μάγων.

ρώδης δὲν εἶχει σκοπὸ νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Οἱ Μάγοι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀστρου ἔφθασαν στὴ Βηθλεέμ καὶ ἐσταμάτησαν ἀκριβῶς στὸ σπήλαιο πού ἐβρισκόταν ὁ Χριστός.

Ἐμπῆκαν μέσα καὶ μὲ σεβασμὸ ἐγονάτισαν καὶ ἐπροσκύνη-

σαν τὸ βρέφος Κατόπιν ἔβγαλαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα ποὺ εἶχαν μαζί τους ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, χρυσάφι, λιβάνι καὶ σμύρνα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα εἶχαν στὸ νοῦ τους νὰ γυρίσουν πίσω στὸν Ἡρώδη καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν ποῦ βρίσκεται τὸ παιδί.

Τὴ νύκτα ὅμως, ποὺ ἔπλεσαν νὰ κοιμηθοῦν, βλέπουν στὸ ὄνειρό των ἕναν ἄγγελο καὶ τοὺς λέγει : «Στὸν βασιλιὰ Ἡρώδη νὰ μὴν ἐπιστρέψετε, γιατί ἔχει σκοπὸ νὰ θανατώσῃ τὸ παιδί. Γυρίσατε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο».

Τὸ πρωτὶ ποὺ ἐξύπνησαν οἱ Μάγοι εἶπαν ἀναμεταξύ των τὸ ὄνειρο καὶ ἐγύρισαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο στὴν πατρίδα τους;

Φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο.

Μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα ὁ Ἡρώδης ἐπερίμενε τοὺς Μάγους στὸ παλάτι του. Ἄδικα ὅμως. Ἐπερίμενε πολὺν καιρὸ χωρὶς νὰ φανῆ κανένας.

Θυμὸς μεγάλος ἔπιασε τότε τὸν Ἡρώδη. Ἡ σκέψις ὅτι τὸν ἐγέλασαν οἱ Μάγοι καὶ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ ἐμεγάλωνε καὶ θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὸ θρόνο, τὸν ἔκαμε ἄγριο σὰν θηρίο. Φωνάζει τοὺς στρατιώτας του καὶ τοὺς λέγει : «Πηγαίνετε στὴ Βηθλεέμ, καὶ ὅσα ἀγοράκια βρίσκετε κάτω τῶν δυὸ χρονῶν σφάζετε τα. Μὴ λυπηθῆτε κανένα».

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Ἰωσήφ βλέπει στὸ ὄνειρό του ἕναν ἄγγελο καὶ τοῦ λέγει : «Πάρε τὸ παιδί καὶ τὴ Μαριὰμ ὅσο μπορεῖς γρηγορότερα καὶ πήγαινε στὴν Αἴγυπτο γιατί κινδυνεύει τὸ παιδί. Ὁ Ἡρώδης θὰ τὸ θανατώσῃ».

Ευπνῶ τρομαγμένος ὁ Ἰωσήφ, παίρνει τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦ, τοὺς ἀνεβάζει σὲ ἕνα ζῶο καὶ φεύγουν. Ἐβάδιζαν νύκτα, ὁλλὰ τί νὰ κάμουν; Ἐπροχωροῦσαν ὅσο μπορούσαν γρήγορα γιὰ νὰ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ὅστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ ἠσύχασαν γιατί ἦ-

σαν πιά ασφαλισμένοι ἀπὸ κάθε κακό.

Στὴ Βηθλεὲμ ὁμως τί ἔγινε;

Οἱ στρατιῶτες ἔμπαιναν μέσα στὰ σπίτια, ἄρπαζαν τὰ μικρά καὶ τὰ ἔσφαζαν. Φωνές, κλάματα καὶ θρηνοὶ ἀκούοντο σὲ ὅλη τὴ Βηθλεὲμ. Ἀλλὰ ποῖος νὰ λυπηθῆ τίς δυστυχισμένες ἑκκεῖνες μητέρες καὶ τὰ ἄθῶα παιδάκια;

Ὁ Ἰωσήφ φεύγει στὴν Αἴγυπτο.

Δεκατέσσερες χιλιάδες μικρὰ ἔσφαξαν οἱ στρατιῶτες.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ἡρώδης ἀπέθανε.

Τότε ὁ ἄγγελος πηγαίνει πάλι στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέγει :
«Καιρὸς πιά νὰ γυρίσετε πίσω στὴν πατρίδα σας. Ὁ κίνδυνος ἔπερασε. Ὁ Ἡρώδης ἀπέθανε».

Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἔγυρισαν πίσω. Ἔμαθαν τότε ὅτι στὴν Ἰουδαία βασιλεὺς εἶναι ὁ Ἀρχέλαος, τὸ παιδί τοῦ Ἡρώδη, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθηκαν, δὲν ἐπῆγαν στὴ Βηθλεὲμ, ἀλλὰ στὴ Ναζαρετ γιὰ αὐτὸ ὠνομάσθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ **Ναζωραῖος**.

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς ἐν τῷ Ναῷ

Κάθε χρόνο οἱ Ἰουδαῖοι τὸ Πάσχα τους τὸ ἐώρταζαν στὴν Ἱερουσαλήμ στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντα, γιατί ἐπίστευαν ὅτι μόνον ἐκεῖ μέσα εὐρίσκετο ὁ Θεός. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο ναοὺς δὲν ἔκτιζαν σὲ ἄλλα μέρη.

Ὅλος λοιπὸν ὁ κόσμος ἔπαιρνε κάθε ἕνας τὴν οἰκογένειά του καὶ ὅ,τι τοῦ ἔχρειάζετο καὶ ἐπήγαινε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἔμενε ἐκεῖ ὀκτῶ ἡμέρες καὶ ἐώρταζε τὸ Πάσχα.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἰησοῦς ἦτο δώδεκα χρονῶν. Εἶχε πιά μεγαλώσει καὶ μπορούσε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ πάη καὶ αὐτὸς μαζί με τοὺς γονεῖς του στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐπήγαν γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα.

Ἐπειὸς ἐπέρασεν ἡ γιορτὴ ὅλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγη, ἔφυγαν πολλοὶ μᾶζι καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι κόσμο. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαρίαν ἔφυγαν καὶ αὐτοί. Δὲν ἐπρόσεξαν ὅμως ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μᾶζι των. Ἐνόμισαν ὅτι ἀνακατώθηκε μετὰ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ ἐβάδιζαν ἤσυχοι.

Ἀλλὰ ὅταν ἐβράδυνασε καὶ ἐκάθησαν νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν δὲν βρίσκουν τὸν Ἰησοῦ. Τὸν ζητοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ρωτοῦν τοὺς ἄλλους ἂν τὸν εἶδαν, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸν εἶχεν ἰδῆ.

Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν τότε νὰ γυρίσουν πίσω στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἐκεῖ ὅμως πούθεν δὲν τὸν ἔβρισκαν. Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες τὸν ἐζητοῦσαν. Ἐπὶ τέλος πηγαίνουν στὸ ναὸ καὶ τὸν βρίσκουν μέσα, ἀνάμεσα σὲ σοφοὺς ἀνθρώπους, σὲ διδασκάλους καὶ συζητοῦσε μᾶζι τους. Αὐτοὶ ἐθαύμαζαν πῶς ἓνα τόσο μικρὸ παιδί ἔδινε τόσο σοφὸς καὶ ἔξυπνες ἀπαντήσεις.

Ἡ μητέρα του ἐχάρηκε πολὺ ἅμα τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐπλησίωσε καὶ τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό; Τόσες ἡμέρες σὲ ζητούσαμε λυπημένοι». — «Γιατί νὰ μὲ ζητᾶτε;» τοὺς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. «Μήπως δὲν τὸ ξέρετε ὅτι πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου;»

Κανεὶς δὲν κατάλαβε τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτά, μόνον ἡ μητέρα του.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἐγύρισαν στὴ Ναζαρέτ.

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε τριάντα χρονῶν. Τότε ἐπῆγε στὸν Ἰωάννη τὸ Βαπτιστὴ γιὰ νὰ τὸν βαπτίσῃ στὸν Ἰορδάνη ποταμῷ, ὅπως ἐβάπτιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὁ Ἰωάννης, ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, τοῦ εἶπε: «Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ. Ἐγὼ πρέπει νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σὲ καὶ σὺ ἔρχεσαι νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ;»

«Όχι», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ μὲ βαπτίσῃς».

Ὁ Ἰωάννης ὑπάκουσε τότε καὶ τὸν ἐβάπτισε. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα πού ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε μέσα στὸ νερὸ ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἐκατέβηκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡσαν περὶστερὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δὲ ἀκούσθηκε μιὰ φωνή, ἡ ὁποῖα

Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ.

ἔλεγε: «**Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπητός μου υἱός, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ**».

Ἡ ἑορτὴ αὕτη λέγεται **Φῶτα** καὶ τὴν εορτάζομεν στὶς 6 Ἰανουαρίου.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρὶν ν' ἀρχίσῃ τὴ διδασκαλία του ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μερικοὺς μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν καθημερινῶς μαζί του. Ἦθελε νὰ κάμῃ μαθητὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀπλοῦς καὶ καλοῦς, ὄχι γραμματισμένους καὶ ὑποκριτὰς.

Μιά ημέρα στην παραλία τῆς λίμνης Γεννησαρέτ εἶδε δυὸ ἀδελφοὺς ψαράδες. Σίμων καὶ Ἀνδρέας ἦσαν τὰ ὀνόματά των. Ἦσαν στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ ἔρριχναν τὰ δίκτυά των νὰ ψαρεύσουν. «Ἀφήσατε αὐτὰ τὰ δίκτυα», τοὺς λέγει ὁ Χριστός, «ἐλάτε μαζί μου, ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους».

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀφῆκαν ἀμέσως τὰ δίκτυα των καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ἔγιναν μαθηταὶ του.

Λίγο παρακάτω βρίσκεται ὁ Ἰησοῦς δυὸ ἄλλους ἀδελφοὺς, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννη. Αὐτοὶ ἦσαν μαζί μὲ τὸν πατέρα των τὸ Ζεβεδάιο μέσα σὲ ἓνα πλοιάριο καὶ διώρθωναν τὰ δίκτυα των γιὰ νὰ τὰ ρίξουν στὴ θάλασσα. «Ἐλάτε μαζί μου», εἶπε καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Χριστός. Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἀρῆκαν τὰ δίκτυα των καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐπέρασαν λίγες ἡμέρες, ὅταν κοντὰ στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος συναντᾷ ὁ Ἰησοῦς κάποιον ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἦτο τελώνης. Ἐλέγετο Ματθαῖος. «Ἀκολούθησέ με», εἶπε καὶ σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀμέσως αὐτὸς τὸν ἀκολούθησε μὲ μεγάλη προθυμία.

Κατόπιν ἐβρῆκε καὶ ἄλλους καλοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐμαζεύθησαν ὅλοι δώδεκα.

Οἱ δώδεκα μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάσθησαν Ἀπόστολοι, γιὰτὶ αὐτοὺς ἀπέστειλεν ὁ Χριστὸς σὲ ὅλον τὸν κόσμον νὰ διδάξουν τὴ διδασκαλία του καὶ τὸ θέλημά του.

Τὰ ὀνόματά των εἶναι Σίμων ἢ Πέτρος καὶ Ἀνδρέας υἱοὶ τοῦ Ἰωᾶ, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Ματθαῖος καὶ Θωμᾶς, Ἰάκωβος καὶ Ἰούδας, ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ Κανᾶ ἦτο μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ἐγίνετο γάμος καὶ προσεκόλεσαν τὸν Ἰησοῦ, τὴν μητέρα του καὶ τοὺς μαθητὰς του. Ἐνῶ ἔτρωγαν ἐτελείωσε τὸ κρασί.

Ἰστορία Κ. Διαθήκης, ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΔΟΥΦΕΞΗ, ἔκδ. γ'. 2

Ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἐφώνηξε ἔξω καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ κρασί ἐτελείωσε.

Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ

Διατάζει ἀμέσως τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὑπηρέτας νὰ γεμίσουν ἕξ στάμνες νερό-

Κατόπιν τὸ ἠλόγησε καὶ ἔγινε ἕνα ὥραϊο κρασί. Ὅταν τὸ ἐπῆγαν μέσα στὸ τραπέζι, ὅλοι ἐθαύμασαν γιὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ πὸν ἔδειξε τῆ δύναμι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας.

Μιὰν ἄλλην ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγαινε στὴν πόλι Ναὶν. Πίσω του ἐπῆγαινε πολλὺς κόσμος, καθὼς καὶ οἱ μαθηταὶ του.

Μόλις ἔφθασε στὴν πόλι συνήντησαν στὸ δρόμο μιὰ κηδεῖα. Κλάματα καὶ φωνὲς ἀκούοντο πίσω ἀπὸ τὸ νεκρό.

Εἶχε πεθάνει τὸ μονάκριβο ἀγόρι μιᾶς χήρας. Τόσο πολὺ

τὴν ἐλυπήθηκε ὁ Χριστὸς ὥστε τῆς εἶπε: «Μὴ κλαίης, τὸ παιδί σου θὰ ἀναστηθῆ». Ἐσταμάτησε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπῆγαιναν τὸν νεκρό, ἐπλησίασε κοντὰ καὶ εἶπε στὸν νεκρό: «Σήκω ἔπάνω, νέε». Ἀμέσως ὁ νέος ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἐκοίταξε μὲ ἀπορία γύρω του καὶ ἄρχισε νὰ ὀμιλῇ.

Ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐγονάτισε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἰησοῦ, ὁ δὲ ἄλλος κόσμος ἐθαύμασε γιὰ τὸ θαῦμα του καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά.

Μιὰν ἡμέρα ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύριζε ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ χωριὸ μαζί μὲ τοὺς μαθητὰς του ἐκάθησε νὰ ξεκουρασθῆ.

Πολλές μητέρες ποὺ εἶχαν μικρὰ παιδιά, μόλις τὸν εἶδαν, ἐπλησίασαν μὲ τὰ μικρὰ των γιὰ νὰ τὰ εὐλογήῃ ὁ Ἰησοῦς. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο κουρασμένος, οἱ μαθηταὶ του δὲν τὶς ἄφηναν νὰ πλησιάσουν γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν.

Ὁ Χριστὸς ὅμως τοὺς εἶπε: «Δὲν κάνετε καλά, ἀφήσατε τὰ παιδάκια νὰ ἔλθουν κοντά μου. γιατί δι' αὐτὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Καὶ ὅταν αὐτὰ ἐπλησίασαν ἔβαλε τὰ χέρια του ἔπάνω στὸ κεφάλι των, τὰ εὐλόγησε καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ εἶναι καλὰ παιδιά καὶ νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς των,

Ὁ Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου.

Ὅπως ἡμεῖς πηγαίνομεν στὴν ἐκκλησία διὰ νὰ προσευχηθοῦμε, ἔτσι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐμαζεύοντο στὴ συναγωγή γιὰ νὰ λατρεύουν τὸν Θεό. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς ἐλέγετο ἀρχισυναγωγός.

Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε στὸ Χριστὸ ἓνας ἀρχισυναγωγός, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἰάειρος. Αὐτὸς εἶχε ἓνα μονάκριβο κορίτσι ποὺ τὸ ἀγαποῦσε πολὺ. Μιὰ ἡμέρα ἀρρώστησε βαρεῖα τὸ κορίτσι αὐτὸ καὶ ἦτο ἐτοιμοθάνατο. Ὁ Ἰάειρος, ποὺ ἄκουσε ἀπὸ πολλοὺς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ

τὸν παρεκάλεισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάη στὸ σπίτι του γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κόρη του. Ἄλλὰ ἐνῶ ἀκόμη συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Ἰησοῦ, νὰ καὶ ἔρχονται βιαστικοὶ οἱ ὑπηρέται του καὶ τοῦ λέγουν : «Μὴ βάλῃς σὲ κόπο τὸ διδάσκαλο νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι σου. Ἡ κόρη σου ἀπέθανε». Ὁ Ἰάειρος μόλις ἄκουσε αὐτὸ ἐκιτρίνισε ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Ὁ

Ὁ Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου.

Χριστὸς ὁμως γυρίζει καὶ τοῦ λέγει : «Μὴ φοβᾶσαι, ἔχε πίστι^ς σὲ μένα καὶ ἡ κόρη σου θὰ γίνῃ καλά».

Καὶ ἀμέσως ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι. Μόλις ἔφθασαν εἶχε μαζευθῆ ὁ κόσμος πολὺς καὶ ὅλοι ἐκλαιγαν τὸ πεθαμὲνο κορίτσι :

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἔβγαλε ὄλον τὸν κόσμον ἔξω καὶ τοὺς εἶπε : «Τί κλαῖτε ; Τὸ παιδί δὲν πέθανε, κοιμᾶται».

Εὐρέθησαν πολλοὶ πὺν ἐγέλασαν γιὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἤξεραν καλά ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε πεθάνει.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τότε τοὺς τρεῖς μαθητάς του, τὸν Πέτρο,

τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ἐμπήκαν μέσα σὺν δωματίο. Κατόπιν ἐπλησίασε τὸ νεκρὸ κορίτσι, ἔπιασε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε: «Κορίτσι μου. σήκω ἐπάνω».

Ἀμέσως τὸ κορίτσι ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἄρχισε νὰ οὐμῆ. Ὅλοι τότε ἐθαύμασαν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει δέκα λεπρούς.

Μεταξὺ τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας ἦτο ἓνα χωριό. Μιὰ ἡμέρα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ συνήντησαν τὸν Ἰησοῦ δέκα ἀρρωστοὶ ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια τοῦ δέρματος, τῆ λέπρα.

Αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνουν μέσα στὸ χωριὸ ἢ στὴν πόλι, γιὰ νὰ μὴ μεταδώσουν τὸ νόσημά τους καὶ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ μόλις εἶδαν ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν μὲ δυνατὰ φωνὰς γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ. «Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν μας. Κάμε μας καλά».

Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐλυπήθηκε στὴν κατάστασι πὺν τοὺς εἶδε ἔτσι παραμορφωμένους καὶ τοὺς εἶπε: «Πηγαίετε στοὺς ἱερεῖς σας νὰ οἶσ ἰδοῦν ὅτι εἴσθε καλά». Ἐπρεπε, ὅσοι ἔπασχαν ἀπὸ λέπρα, νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, ὅταν ἐγίνοντο καλά, καὶ αὐτοὶ νὰ τοὺς δώσουν τὸ δικαίωμα νὰ πᾶν στὸ σπίτι των. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν καὶ ἰατροί.

Οἱ λεπροὶ μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ ἐπαρουσιάστηκαν στοὺς ἱερεῖς, διότι ἐν τῷ μέταξὺ εἶχαν θεραπευθῆ. Οἱ ἱερεῖς ἀμέσως τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ μείνουν μέσα στὸ χωριό.

Ἀλλὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς λεπρούς, πὺν ἦτο Σαμαρείτης, ἐθυμῆθηκε τὸν εὐεργέτη του καὶ ἐγύρισε ἀμέσως πίσω στὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ καλὸ πὺν τοῦ ἔκαμε. Κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐννέα δὲν ἐπῆγε. Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει; «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι; Μήπως δὲν ἔγιναν καλά ὅ-

λοι; Κανένας δὲν ἦλθε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ», Γυρίζει λοιπὸν καὶ λέγει στὸ Σωμαρεῖτη: «Πήγαινε σιὸ σπίτι σου, τέκνον μου, καὶ ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε».

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον τῆς Καπερναοῦμ.

Πολλὲς φορὲς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε σὲ γνωστά του σπίτια καὶ ἔκανε τὴ διδασκαλία του. Μιὰ ἡμέρα ἦτο σὲ ἓνα σπίτι στὴν πόλι Καπερναοῦμ. ὅπου εἶχε μαζευθῆ πολὺς κόσμος γὰ νὰ ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία του.

Σιγὰ, σιγὰ ἐγέμισε τὸ σπίτι μέσα καὶ ἔπειτα ἀπ' ἔξω. Τόσκι πολλοὶ ἦσαν πὺν οὔτε νὰ μπῆ μέσα κανένας μποροῦσε, οὔτε εὐκολο ἦτο νὰ βγῆ ἔξω.

Σὲ λίγο νὰ καὶ φέρουν ἓνα παραλυτικὸ τέσσαρες ἄνθρωποι ἐπάνω σὲ ἓνα κρεβάτι. Ἦθελαν νὰ παρακαλέσουν τὸ Χριστὸ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ πὼς θὰ ἔμπαιναν μέσα μὲ τὸν παράλυτον; Τὶ νὰ κάμουν; Ἐσκέφθησαν ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω στὴ στέγη, νὰ ἀφαιρέσουν ἓνα - δυὸ σανίδια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω μὲ σχοινὶ νὰ κατεβάσουν τὸν ἄρρωστο, μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸ καὶ ἔκαναν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴ μεγάλη τους πίστι πὺν εἶχαν σ' αὐτόν, λέγει στὸν παραλυτικό: «Τέκνον μου, οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι συγχωρημένες».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀκούσαν καὶ μερικοὶ γραμματεῖς πὺν ἦσαν μέσα. Αὐτοὶ ἐπήγαν μέσα ὄχι γιατί ἐθαύμαζαν τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιατί ἐπροσπαθοῦσαν νὰ εὔρουν μιὰ ἀφορμὴ νὰ τὸν καταστρέψουν.

Μόλις λοιπὸν ἀκούσαν τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ εἶπαν μὲ τὸ νοῦ των: «Γιὰ ἰδὲς. βλασφημεῖ. Μήπως αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῆ τις ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων; Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ».

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως παῦν ἐκατάλαβε τὶς σκέψεις τους εἶπε: «Γιατὶ ἐβάλατε κακὸ στὸ νοῦ σας; Τί εἶναι πιὸ εὐκολο, νὰ εἰπῶ στὸν ἄρρωστο, σοῦ ἔσυγχωρήθησαν οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ

σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτει ; Ἄλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴ δύναμι νὰ συγχωρῶ ἁμαρτίες, ἀκούσατε τί θὰ εἰπῶ στὸν παράλυτο. Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτει». Ἀμέσως ὁ παράλυτος ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἄρχισε νὰ περιπατῇ. Ὁλος ὁ κόσμος ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐδόξασε τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ καὶ ὁ Χριστὸς.

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰησοῦ τὴν Παλαιστίνη τὴν εἶχαν οἱ Ῥωμαῖοι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ διοικηταὶ καὶ ὁ στρατὸς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ ἦσαν ἀπὸ Ῥωμαίους. Μιὰ ἡμέρα ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ, στὴν Καπερναοῦμ, ἓνας ἀξιωματικὸς Ῥωμαῖος, ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἄρρωστο ἓνα δοῦλο. Εἶπε λοιπὸν στὸν Ἰησοῦ : «Κύριε, ἔχω ἄρρωστο ἀπὸ παραλυσία ἓναν ὑπηρετῆ. Δὲν εἶμαι ὅμως ἐγὼ ἄξιος νὰ σὲ δεχθῶ στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσης. Δὲν λέγεις καλύτερα νὰ γίνῃ καλά ; Ἐχω πεποιθῆ πὼς θὰ θεραπευθῇ, γιὰτὶ καὶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἀξιωματικὸς ὅτι διατάξω τοὺς στρατιῶτες μου ἀμέσως τὸ κάνουν».

Ὁ ἑκατόνταρχος, ἂν καὶ ἦτο Ῥωμαῖος, ἦτο ὅμως καλὸς ἀνθρώπος καὶ πολλὰς φορὰς ἔκανε καλὰ στοὺς Ἑβραίους. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρεκάλεσαν καὶ ἐκεῖνοι ἰδιαιτέρως γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τόσο πολὺ ἐθαύμασε ὁ Χριστὸς τὴν πίστι τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὥστε εἶπε στοὺς μαθητὰς του : «Τέτσια πίστι ἐγὼ οὔτε στοὺς Ἰσραηλίτας δὲν εὗρηκα». Στὸν ἀξιωματικὸ δὲ ἐγύρισε καὶ εἶπε : «Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ θὰ γίνῃ ὅπως πιστεύεις».

Καὶ πράγματι μόλις ἐγύρισε στὸ σπίτι του εὔρε τὸν ὑπηρετῆ του καλά.

Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἱεριχώ.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλι Ἱεριχώ. Στὴ γωνιὰ ἐνὸς δρόμου ἐκαθόταν ἓνας τυφλὸς καὶ ἔζητοῦ

σε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβότες. Ἐπειδὴ πολὺς κόσμος ἐπὶ-
γαινε μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐγινόταν μεγάλος θόρυβος. Ὅταν ἄ-
κουσε ὁ τυφλὸς τὸν θόρυβον, ἐρώτησε ἕνα διαβότη γιατί φωνά-
ζουν ἔτσι. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε διὰ περὶ ὃ ὁ Χριστός. Ὁ τυ-
φλὸς εἶχε ἀκούσει ἀπὸ πολλοὺς γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ
ὁμέσως μὲ ὅλη τὴ δύναμί του ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Ἰησοῦ
Χριστέ, γιὰ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με».

Πολλοὶ τὸν ἐμάλλωναν καὶ δὲν τὸν ἄρηναν νὰ φωνάζῃ. Αὐ-
τὸς ὅμως μέσα στὴν ἀλελειψία του δὲν ἄκουε κανένα καὶ ἐφώ-
ναζε ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐστάθηκε, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Τί
θέλεις ἀπὸ ἐμέ;» — «Θέλω νὰ ἰδῶ τὸ φῶς μου», τοῦ ἀπάντη-
σε ὁ τυφλός. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Θὰ γίνῃς καλά. Ἡ πίστις
σου σὲ ἔσωσε».

Ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν,
καθὼς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ.

Ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων.

Μία ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς μαθητὰς του καὶ ἐπῆγε
στὴν ἔρημο.

Τοὺς ἀκολούθησε ὅμως ἕως ἐκεῖ πολὺς κόσμος γιὰ νὰ ἀ-
κούσῃ τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπέρασαν ὅλη τὴν ἡμέραν
τοὺς ἐκεῖ ἀκούοντας τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ χωρὶς νὰ τοὺς ἐν-
διαφέρῃ γιὰ φαγητό.

Γι' αὐτὸ οἱ μαθηταὶ του ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν
παρακάλεσαν νὰ παύσῃ πρὸς τὴ διδασκαλίαν του, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁ
κόσμος στὴν πόλιν νὰ φάγῃ.

«Νὰ τοὺς δώσετε σεῖς», τοὺς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

«Ἀὐτὰ τὰ τροφίμα πού ἔχομε μόλις θὰ φθάσουν γιὰ μᾶς»,
ἀπάντησαν οἱ μαθηταὶ του. Εἶναι μόνον πέντε ψωμιά καὶ δυὸ
ψάρια.

«Φέρετε σὲ μὲ ὅ τι ἔχετε», τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «καὶ βάλετέ
τους νὰ καθίσουν κατὰ γῆς ἐπάνω στὰ χόρτα»

Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν τὸν κόσμο νὰ καθίσῃ

πάτω, τοὺς ἐχώρισαν κατὰ ἑκατοντάδες καὶ τοὺς εἶπαν ὅτι θὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν ὅ,τι πρόχειρον εἶχαν.

Ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δυὸ ψάρια, ἐσήνωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό, ἔλαβε τὴν προσευχὴ του στὸν Πατέρα του καὶ κατόπιν εὐλόγησε τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δυὸ ψάρια.

Ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων.

Οἱ μαθηταὶ τότε ἄρχισαν νὰ μοιράζουιν. Ἐχώρτασαν πέντε χιλιάδες ἄ.δρες, χωριστὰ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ.

Τὰ περισσεύματα κατόπιν διέταξεν ὁ Χριστὸς καὶ τὰ ἐμάζωσαν. Μὲ αὐτὰ ἐγένευσαν δώδεκα κοφίνια. Τότε ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμασε καὶ εἶπε: «Ἀληθινὰ αὐτὸς εἶναι προφήτης πού τὸν ἔστειλεν ὁ Θεὸς στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ».

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου εἰς Βηθσαϊδᾶ.

Στὴν Ἱερουσαλήμ ἦταν μιὰ πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπερνοῦσαν τὰ πρόβατα πού ἐπρόκειτο νὰ θυσιαθοῦν. Γι' αὐτὸ ἡ

πύλη αὐτὴ ἐλέγετο προβατικὴ. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ ἦταν μιὰ μεγάλη δεξαμενὴ, ἡ ὁποία ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους Βηθσαϊδά. Γύρω γύρω εἶχε μέρος σκεπασμένο ἀπὸ πάνω καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο πολλοὶ ἀρρώστοι, τυφλοὶ, κουτσοὶ κλπ. καὶ ἐπερίμεναν. Κάποτε κάποτε μέσα στὴ δεξαμενὴ αὐτὴ ἐκατέβαινε ἕνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνεκάτωνε τὸ νερό. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ἐπρόφθανε καὶ ἔμπαινε πρῶτος μέσα στοῦ νεροῦ ἐγίνετο καλά.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος ἦταν ἕνας παράλυτος. Ὁ δυστυχισμένος ἐκάθητο καὶ ἐπερίμενε νὰ βρῆ εὐκαιρία τριάντα ὀκτῶ ὀλόκληρα χρόνια. Δὲν εἶχε ὅμως κανένα συγγενῆ νὰ τὸν βάλῃ μέσα καὶ ἔτσι ἄλλοι ἐπρόφθαναν καὶ ἔμπαιναν πρῶτοι.

Μιὰ ἡμέρα ἐπερνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Χριστός. Τὸν ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ τοῦ εἶπε : «Τί περιμένεις αὐτοῦ; Θέλεις νὰ γίνῃς καλά; Ὁ παράλυτος τότε τοῦ ἀπάντησε : «Λυπήσου με, Κύριε, δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ μέσα στοῦ νεροῦ. Γι' αὐτὸ περιμένω ἐδῶ τριάντα ὀκτῶ χρόνια».

«Σήκω ἐπάνω», τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, «πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει».

Ἀμέσως ὁ παράλυτος ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἐστάθηκε στα πόδια του, ἐπῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ ἐπεριπατοῦσε.

Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.

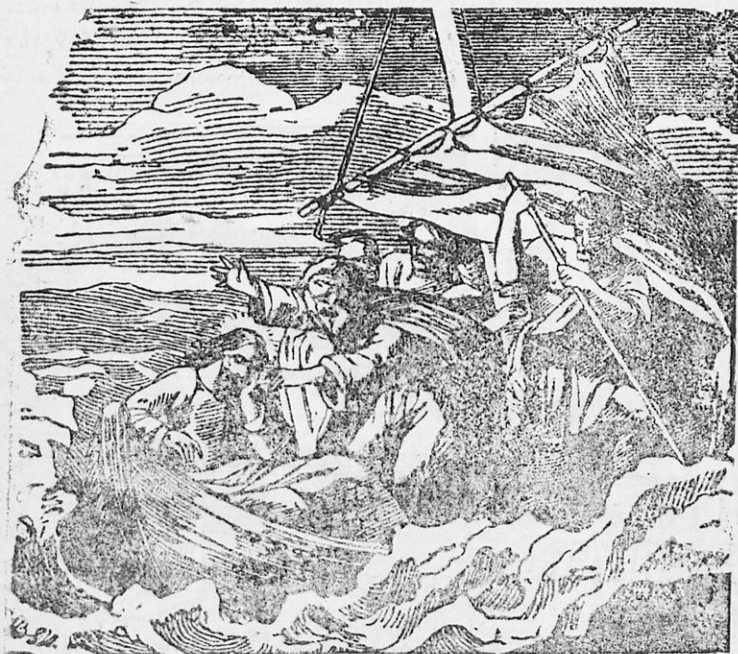
Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μαζί μὲ τοὺς μαθητὰς του ἐμπῆκε σὲ ἕνα μικρὸ πλοιάριο γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη τῆς θάλασσας τῆς Γαλιλαίας στὴν ἄλλη.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἤσυχη, τὸ τοξίδι ὠραῖο καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκοιμήθηκε.

Ἐξαίφνα ὅμως ἐσηκώθηκε μιὰ ἄγρια τρικυμία. Τὰ κύματα ὑψώνοντο σὰν βουνὰ καὶ ἐσοῦσον μὲ ὄρμη ἐπάνω στοῦ πλοῖο. Οἱ μαθηταὶ του ἐτρόμαξαν γιὰτὶ ἐκινδύνευαν νὰ πνιγῶν.

Ἐπλησίασαν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ξυπνοῦν : «Τί ἐπάθει», τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς. «Τί φοβᾶσθε;» Ἐσηκώθηκε

ἔπάνω καὶ διέταξε τὴ θάλασσα νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τοὺς ἀνέμους
νὰ παύσων νὰ φυσοῦν.

Κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.

Σὲ λίγο ἡ ἴδια γαλήνη ἀπλώθηκε σιὸ πέλαγος. Τὰ νερὰ ἐκελοῦσαν ἤρεμα καὶ τὸ πλοιάριον ἐγλ. στρουῖσε ἀπαλὰ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐθαύμαζαν τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ τόσο πολὺ ὥστε ἔλεγαν : « Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐξουσιάζῃ τὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἀνέμους ; »

Ἐδόξαζαν γι' αὐτὸ τὸν Θεὸ καὶ διηγῆθησαν τοῦτο σ' ὅλους τοὺς γνωστούς των.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Ἦταν Σάββατο ὁ Ἰησοῦς μαζί μὲ τοὺς μαθητάς του ἐβγῆ-

κε ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖ εἶδαν ἔμπρὸς των ἕναν ἄνθρωπο τυφλὸ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐγεννήθηκε.

Οἱ μαθηταὶ του ἤθελαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ γιατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθηκε τυφλός. Γι' αὐτὸ ἐρώτησαν τὸν Ἰησοῦ : « Αὐτὸς ἁμάρτησε, ἢ μήπως ἁμάρτησαν οἱ γονεῖς του,

Θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

ποῦ ἐγεννήθηκε τυφλός ; » Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε : « Οὔτε αὐτὸς ἔκαμε ἁμαρτία, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ ἐγεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ».

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ποιά δύναμι εἶχε, ἔπτυσε κατὰ γῆς, ἔκαμε πηλὸ καὶ μὲ αὐτὸν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. Κατόπιν τοῦ εἶπε : « Πήγαινε νὰ πλυθῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ ». Ὁ τυφλὸς ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ ἁμέσως ἄνοιξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν κόσμον.

Ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν ἀπὸ μικρὸ παιδὶ τυφλὸ, ἀπόρησαν καὶ

ἔλεγον ἀναμεταξύ των· «Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ποὺ ἐγνωρίζαμε ;» Ἄλλος πάλι γιὰ νὰ βεβαιωθῆ περισσότερο τὸν ἐρωτοῦσε : «Σὺ δὲν εἶσαι ὁ τυφλός ; Σὺ δὲν εἶσαι ποὺ ἐκαθόσουν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ ἐζητοῦσες ἐλεημοσύνη ;» — «Ἐγώ», τοὺς ἔλεγε, «Εἶμαι ὁ ἴδιος. Μὲ ἔκανε καλὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ λέγεται Ἰησοῦς».

Οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἐφθονοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ τὸν κακολογοῦν στὸ λαό. «Δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος οὗτὸς ποὺ ἐργάζεται τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ὁ Νόμος δὲν ἐπιτρέπει αὐτό», ἔλεγον.

Εὗρηκαν κατόπιν τὸν τυφλὸ καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ἐξετάζουν : «Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός ;» — «Ἐγὼ ξέρω πὼς ἤμουν τυφλὸς καὶ μὲ ἔκανε καλὰ. Ἄν ἦσαν κακὸς ἄνθρωπος ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοῦ ἔδινε τὴ δύναμι νὰ μὲ κάνῃ καλὰ».

Ἐδύμωσαν τότε οἱ Φαρισαῖοι καὶ τὸν ἔδιωξαν καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν συναγωγή.

Μιὰ ἡμέρα ἀνταμώθηκαν στὸ δρόμο μὲ τὸν Ἰησοῦ, «Πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;» τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς.

— «Ποιὸς εἶναι γιὰ νὰ τὸν πιστεύσω ;» ἀπάντησε ὁ τυφλός.

— «Ἐγὼ εἶμαι», τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστός. «Ἐγὼ ποὺ σὲ ἔκανα καλὰ». — «Πιστεύω. Κύριε», τοῦ εἶπε, καὶ ἔπεσε κοῖ τὸν ἐπροσκύνησε.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος.

Πλησίον τῆς Ἱερουσαλὴμ εἶναι μιὰ μικρὴ πόλι ἡ Βηθανία. Σ' αὐτὴν ἔξοῦσε ἕνας ἄνθρωπος δίκαιος καὶ καλός, πολὺ φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὠνομάζετο Λάζαρος.

Ὁ Λάζαρος εἶχε δυὸ ἀδελφές, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία. Καὶ αὐτὲς ἦσαν ἀφωσιωμένες στὸ Χριστὸ καὶ ἄκουαν μὲ εὐχαρίστησι τὴ διδασκαλία του.

Συχνὰ ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὰς του ἐπήγαινε στὸ σπῆτι τοῦ Λαζάρου καὶ ἔμενε ἐκεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν ἐφιλοξενοῦσαν

μέ μεγάλη προθυμία καί τὸ ἐθεωροῦσαν τιμὴ τους νὰ μένη ὁ Χριστὸς σὺ σπίτι τους.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

Μία ἡμέρα ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἦταν στὴ Γαλιλαία μὲ τοὺς μα-

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

θητῆς του, ἔρχεται σ' αὐτὸν ἕνας ἄνθρωπος βιαστικός ἀπὸ τὴ Βηθανία. Οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, εἶχαν στείλει μήνυμα μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον στὸν Ἰησοῦ, ὅτι ὁ φίλος του ὁ Λαζαρος ἦταν ἄρρωστος βαρεῖα καὶ νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

«Δὲν εἶναι τίποτε», ἀπάντησε ὁ Χριστός, «οὐτὴ ἡ ἀρρώστεια του δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἐπέρασαν δύο ἡμέρες καὶ λέγει ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητῆς του: «Ὁ φίλος μας ὁ Λαζαρος ἐκοιμήθηκε. Πάμε νὰ τὸν ξυ-

πήσουμε». — «Καὶ ἂν ἐκοιμήθηκε, μήπως δὲν θὰ ξυπνήσῃ ;» εἶπαν οἱ μαθηταὶ του. — «Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε», τοὺς ξαναλέγει ὁ Χριστός, «καὶ ἄς πᾶμε ἐκεῖ».

Ὅταν ἐπλησίασαν στὴ Βηθανία ἔτρεξαν μὲ κλάματα σὶ δυὸ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου σὲ προϋπάντησι τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ἐπλησίασαν, ἔλεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔλεγαν: «Κύριε, δὲν θὰ ἐπέθνε ὁ Λάζαρος ἂν ἦσουν ἐδῶ, ἀλλὰ πάλι ξέρομε πὼς ὅ,τι κι' ἂν ζητήσης ἀπὸ τὸν Θεό, ἐκεῖνος σοῦ τὸ δίδει».

«Δεῖξατέ μου ποῦ εἶναι τὸ μνήμα του», τοὺς ἀπάντησε ὁ Χριστός.

Τὸν εἶχαν θάψει μέσα σὲ μιά σπηλιά. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ ὁ Χριστός εἶπε στοὺς συγγενεῖς νὰ σηκώσουν τὴν πλάκα. «Κύριε», τοῦ λέγει ἡ Μάρθα, «εἶναι τέσσαρες ἡμέρες ποὺ τὸν ἐθάψαμε, καὶ τὸ πτώμα θὰ μυρίζῃ». Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐπλησίωσε στὸν τάφο, ἔκαμε τὴν προσευχή του στὸν Πατέρα του καὶ κατόπιν ἐφώνηξε δυνατὰ: «Λάζαρε, ἔγερ ἔξω». Ἀμέσως ὁ Λάζαρος ἐσηκώθηκε ἐπάνω μὲ τὰ δεμένα χέρια καὶ πόδια καὶ μὲ τὸ σάβανο καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους εἶδαν τὸ θαῦμα ἐπίστευσαν πὼς ὁ Χριστός εἶναι παιδὶ τοῦ Θεοῦ. **Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου** ἑορτάζομε τὸ Σάββατο πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

Μιά ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε σὴν πόλι Ἰεριχώ. Κόσμος πολὺς τὸ εἶχε μάθει καὶ ἐμαζεύθηκε σὶ τὸ δρόμο ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε ὁ Χριστός γιὰ νὰ τὸν ἴδοῦν.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἓνας ἄνθρωπος πολὺ κοντὸς σὶ τὸ ἀνάστημα, ποὺ ἐλέγετο Ζακχαῖος. Εἶχε παρουσία γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ἀρχιτελώνης. Αὐτὸς ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἴῃ τὸν Χριστό, γιὰ τὸ ἦταν κοντὸς, ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ μιά συκομορέα. Ἦξευρε ὅτι ἀπὸ κεῖ θὰ ἐπερνοῦσε ὁ Χριστός.

Όταν ἔφθασε ὁ Ἰησοῦς κοντά, ἐσήκωσε τὰ μάτια του στο δένδρο καὶ λέγει : «Ζακχαῖε, κατέβη κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, ἐγὼ θὰ ἔλθω σήμερα στὸ σπίτι σου νὰ με φιλοξενήης».

Εὐκόλο εἶναι νὰ φαντασθῇ κανένας τὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ Ζακχαίου πὺν θὰ ἐδέχετο στὸ σπίτι του τὸ Χριστό.

Ὁ Ζακχαῖος ἐκατέβηκε κάτω χαρούμενος καὶ ἐπῆρε σπίτι του τὸ Χριστὸ μαζί με τοὺς μαθητάς του. Μόλις ἐμπῆκαν στὸ σπίτι ὁ Ζακχαῖος τοῦ εἶπε : «Κύριε, τὴ μισὴ μου περιουσία τὴ χαρίζω ἀπὸ σήμερα στοὺς πτωχοὺς, καὶ ἂν ἀπὸ κανένα ἐπῆρα περισσότερα θὰ τοῦ τὰ δώσω πίσω τέσσαρες φορές περισσότερα».

Ἐχάρηκε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴ μετάνοια αὐτῆ τοῦ Ζακχαίου καὶ λέγει στοὺς μαθητάς του : «Σήμερα ἦλθε στὸ σπίτι αὐτοῦ ἡ σωτηρία».

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ὅταν εἶδαν τοῦτο ἔλεγαν μεταξύ των : «Ποιὰ εἶναι ἡ ἀμωσύνη του, ἀφοῦ καταδέχεται καὶ τρώγει καὶ μιλεῖ με τὸν πῶ ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο ; »

Ὁ Θεὸς ὅμως ἔστειλε τὸ Χριστὸ στὸν κόσμον ὄχι γιὰ τοὺς καλοὺς, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις.

Ἡ Σαμάρεια εἶναι μιὰ χώρα τῆς Παλαιστίνης πὺν βρίσκειται μεταξύ Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας. Οἱ Ἰουδαῖοι με τοὺς Σαμαρεῖτας, ἂν καὶ ἦσαν γείτονες, δὲν τὰ εἶχαν καλά. Ἦσαν ἐχθροὶ καὶ ποτε Ἰουδαῖος δὲν μιλοῦσε σὲ Σαμαρεῖτη. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τους δὲν ἐπερνοῦσαν. Ἐπήγαιναν ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἐπρόκειτο νὰ πῆρῃ στὴ Γαλιλαία. Γι' αὐτὸ ἐλέησε ἀπὸ τὴν Σαμάρεια. Ὁ Ἰησοῦς, ἂν καὶ Ἰουδαῖος, δὲν εἶχε βέβαια καὶ ἐκείνος τὸ ἴδιο μῖσος. Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν ἀγαπημένοι μεταξύ των, νὰ φροντίζῃ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ νὰ μὴ θέλῃ ὁ ἕνας τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου.

Ἐφθασε στήν πόλι Σιχάρ. Ἐπ' ἔσω ἦταν ἓνα πηγάδι πού ἐλέγετο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, ὅπου ἐπήγαινε ὁ κόσμος καί ἔπαιρνε νερό. Ἐκεῖ ἐκάθισε καί ὁ Χριστός γιά ξεκουρασθῆ, πού ἦταν τὸ μέρος σκιερό. Οἱ μαθηταί του ἐκατέβηκαν στήν πόλι νά ἀγοράσουν τροφάς.

Σέ λίγο ἔρχεται στό πηγάδι μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμαρεία νά πάρη νερό. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐζήτησε νά τοῦ δώσῃ λίγο νερό.

Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ Σαμαρεῖτις.

Ἐπαραξενεύθηκε τότε ἐκείνη, πῶς ἓνας Ἰουδαῖος ἐζητοῦσε νερό ἀπὸ μιὰ Σαμαρεῖτιδα καί τοῦ λέγει : « Πῶς ἐσὺ ἓνας Ἰουδαῖος ζητᾷς ἀπὸ ἐμὲ τὴ Σαμαρεῖτιδα νερό ; »

Ὁ Χριστὸς τῆς ἀπάντησε : « Ἐὰν ἐγνώριζες ποῖος εἶναι ἐκεῖνος πού σοῦ ἐζήτησε νερό, ὅτι μονάχα θὰ τοῦ ἔδιδες ὅλλα καί θὰ τοῦ ἐζητοῦσες νά σοῦ δώσῃ καί ἐμεῖος ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Γιατί ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ δικό μου ποτέ του δὲν θὰ διψᾷ ».

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε ὅλα τὰ περιστατικά τῆς ζωῆς της. ἐκείνη δὲ ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος

Ἰ. Ἱστορία Κ. Διαθήκης, ΚΑΡΝΑΒΟΥ-ΔΟΥΦΕΞΗ. ἐκδ. Γ' 3

πος πού ὁμιλοῦσε μαζί της δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο προφήτης.

Τοῦ εἶπε λοιπόν: «Ἀπὸ τὰ λόγια σου πού μοῦ εἶπες ἔκατάλαβα ὅτι ξέρεις πολλά, ὅτι εἶσαι προφήτης. Πές μου λοιπόν ποιὸ εἶναι πιδ σωστό, νὰ προσκυνοῦμε τὸ Θεὸ στὸ ὄρος Γαριζὶν ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα, πού τὸν προσκυνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ; »

— «Ὁ Θεός», τῆς ἀπάντησε ὁ Χριστός, «εἶναι πνεῦμα καὶ μὲ πνεῦμα πρέπει νὰ τὸν λατρεύουμε. Ὁ Θεὸς βεβίσκεται παντοῦ». — «Αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ διδάξη ὁ Χριστός», εἶπε πάλιν ἡ Σαμαρεῖτις, «ἔτσι λέγουν οἱ προφῆτες». — «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός», τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

Σὲ λίγο ἔφθασαν καὶ οἱ μαθηταὶ του μὲ τὰ τροφίμα καὶ ἐφώναξαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φάγη. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε: «Τὸ φαγητὸ τὸ δικό μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου».

Ἡ Σαμαρεῖτις ἔτρεξε γοήγορα στὴν πόλι καὶ διηγήθηκε στοὺς γνωστούς της γιὰ τὸ Χριστό. Ἔτρεξαν τότε πολλοὶ καὶ ἄκουσαν τὴ διδασκαλίαν του, τὸν παρεκάλειαν δὲ νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες στὴν πόλι τους. Πολλοὶ ἐπίστευσαν στὸ Χριστὸ ὅταν ἄκουσαν τὸ κήρυγμά του. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε γιὰ τὴ Γαλιλαία.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀπερισκέπτου πλουσίου.

Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ ἓνας ἀνθρώπος καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, ὁ πατέρις μου ἀπέθανε καὶ μᾶς ἀφῆ ε περιουσία σὲ μὲ καὶ στὸν ἀδελφόν μου. Ἄλλὰ τὸ μερίδιό μου δὲν μοῦ τὸ δίνει ὁ ἀδελφός μου». — «Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω λοιπόν ;», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «νὰ γίνω ἐγὼ δικαστής σας ; »

Κατόπιν τοὺς εἶπε μιὰ ἱστορία γιὰ νὰ καταλάβουν πόσο κακό πράγμα εἶναι ἡ πλεονεξία.

Μιὰ φορὰ ἦταν ἓνας πλούσιος ἀνθρώπος πού τὰ κτήματά του ἔκαμον τόσους πολλοὺς καρποὺς πού δὲν εἶχε πού νὰ τοὺς βάλῃ.

Ἐποῦ ἐοκέφθηκε πολὺ εἶπε : «Νὰ τί θὰ κάμω, Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κάμω μεγαλύτερες, καὶ ἀφοῦ βάλω ἐκεῖ ἔδους τοὺς θησαυροὺς μου θὰ εἰπῶ στὴν ψυχὴ μου : Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ πολλὰ χρόνια, φάγε, πῖε καὶ εὐχαριστήσου».

Ὅπως εἶπε, ἔτσι καὶ ἔκομε. Ὅταν ὅμως ἐμάζευσε τοὺς θησαυροὺς του ἔρχεται ἓνας ἄγγελος καὶ τοῦ λέγει : «Ἀνόητε, αὐτὴν νύκτα ἦλθα νὰ σοῦ πάρω τὴν ψυχὴν. Ἐκεῖνα ποῦ ἔχεις τί θὰ γίνουν ;»

Κατόπιν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε : «Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι ἄνθρωποι σκέπνονται μόνο πῶς θὰ κολοπεράσουν στὴ ζωὴ τους καὶ δὲν φροντίζουν καθόλου γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς τους»

Ἡ πικραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

Γιὰ νὰ διδῶξη ὁ Ἰησοῦς ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα ταπεινοί, εἶπε τὴν ἑξῆς ἱστορίᾳ :

Τελώνης καὶ Φαρισαῖος.

«Δυὸ ἄνθρωποι ἐπῆγαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν τελώνης καὶ ὁ ἄλλος Φαρισαῖος.

Ὁ Φαρισαῖος ἐμπῆκε στὸ ναὸ, ἐπῆγε καὶ ἐστάθηκε ἐμπρὸς στὸ θυσιαστήριο καὶ ἔλεγε στὸ Θεό: «Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, γιατί δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄδικοι, ἄρπαγες, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ τελώνης. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ τὸ ἓνα δέκατον ἀπὸ ἕσα κερδίζω τὸ δίνω στοὺς πτωχοῦς».

Ὁ τελώνης ὅμως ἐστάθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ ναοῦ. μὲ τὸ κεφάλι του σκυμμένο κάτω καὶ ἔλεγε: «Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἁμαρτωλό».

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν παραβολή του ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς μαθητὰς του: «Ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε τὸν τελώνη καὶ ὄχι τὸν Φαρισαῖο, γιατί ὁ Φαρισαῖος ἦταν ὑπερήφανος».

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ εἴμεθα ἐτοιμοί, γιατί δὲν ἐξεύρουμε πότε θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς κρίνῃ, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

Μιὰ ἡμέρα ἐγένετο γάμος σὲ ἓνα σπίτι καὶ ἐπροσκάλεσαν δέκα κορίτσια. Κάθε ἓνα ἐπῆρε μαζί του καὶ ἓνα λυχνάρι γιὰ νὰ φέγγῃ τὴ νύκτα, γιατί ὁ γαμβρὸς θὰ ἐρχότανε ἀργὰ στὸ σπίτι. Γὰ πέντε ἐπρόβλεψαν καὶ ἐπῆραν καὶ λάδι μαζί των μὴ τυχὸν καὶ σβύσει τὸ λυχνάρι των. Τὰ ἄλλα δὲν ἐπῆραν. Ἐπερίμεναν πολλὰς ὥρας καὶ ὁ γαμβρὸς δὲν ἐρχότανε. Γι' αὐτὸ ἐπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Κάποτε ἀργὰ τὴν νύκτα ἀκούσθηκε: «**Σηκώθητε, ἐρχεται ὁ γαμβρὸς**». Ἐσηκώθησαν ὅλοι γιὰ νὰ τὸν προὔπαντήσουν καὶ ἀναφαν καὶ τὰ λυχνάρια τους. Τὰ πέντε κορίτσια ὅμως εἶδαν μὲ λύπη τους ὅτι τὰ δικά τους ἔσβυναν. Εἶχε σωθῆ τὸ λάδι. Ἐζήτησαν τότε λίγο ἀπὸ τὰ ἄλλα πέντε κορίτσια, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδωσαν, γιατί καὶ αὐτὰ ἐφοβήθησαν μήπως δὲν φθάσῃ καὶ τὸ δικό τους. «Πηγαίνετε καὶ ἀγοράσατε», τοὺς εἶπαν.

Τὶ νὰ κάνουν λοιπὸν ἐβγῆκαν ἔξω στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ἀγοράσουν λάδι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἦλθε ὁ γαυβρός καὶ ἐμπῆκαν στὸ σίτι ὅλοι οἱ καλεσμένοι καὶ ἔκλεισε ἡ θύρα. Σὲ λίγο ἔφθασαν καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια. Ἐκτύπησαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν, ἀλλὰ ὁ γαυβρός τοὺς εἶπε : « Δὲν σᾶς γνωρίζω ποιῆς εἶσθε ».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου.

Μιὰ φορὰ ἓνας νομικὸς ἤθελε νὰ πειράξῃ τὸν Ἰησοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐρώτησε : « Διδάσκαλε, πές μου, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κερδίσω τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν ; » — « Εἶσαι νομικὸς καὶ ξέρεις τί λέγει ὁ νόμος », τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. — « Τί λέγει λοιπὸν ὁ νόμος ; » — « Νὰ ἀγαπᾷς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου ». — « Ἄφου λοιπὸν τὸ ξέρεις, πῆγαινε καὶ κάμε ὅ,τι λέγει ὁ Νόμος ». — « Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου ».

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν :

Μιὰ φορὰ ἓνας ἄνθρωπος ἐπήγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν πόλιν Ἰεριχὼ. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασαν λησταιί, τὸν ἐγύμνωσαν, τοῦ ἐπῆραν ὅσα χρήματα εἶχε καὶ τὸν ἐκτύπησαν μὲ τὰ μαχαίρια. Τὸν ἀφῆκαν μισοπεθαμένο στὸ δρόμο. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἐπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας ἱερέας, ὁ ὁποῖος ἔκαμε πὼς δὲν τὸν εἶδε. Ἐπέρασε κατόπιν καὶ ἓνας Λευίτης καὶ αὐτὸς δὲν τοῦ ἔδωσε προσοχή.

Κατόπιν ἐπέρασε καὶ ἓνας Σαμαρείτης. Αὐτὸς, ἂν καὶ ὁ πληγωμένος ἦταν Ἰουδαῖος, ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του, τὸν ἐξέτασε τί ἔπαθε, τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές, τὸν ἀνέβασε ἐπάνω στὸ ζῶο του καὶ τὴν ἐπῆγε σὲ ἓνα ξενοδοχεῖο πού ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη νὰ φύνη, ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε : « Αὐτὸν τὸν ἄγθρωπο περιποίησου τον καλά, φρόντισέ τον καὶ ἂν ἐξοδεύσης περισ-

σότερα ἐπὶ τὰ λεπτὰ πρὸς σοῦ ἔδασα, ὅτιον γυρίσω θὰ σοῦ τὰ πληρώσω».

«Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους», εἶπε στὸ νομικὸ ὁ Ἰησοῦς, «εἶναι ὁ πλησίον τοῦ πληγωμένου;» — «Ὁ Σαμαρείτης», ἀπάντησε ὁ νομικός. — «Τότε λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ ἑκατάλαβες, πῆγαινε καὶ κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο στοὺς ἄλλους γιὰ νὰ κερδίσης τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ διδάξῃ ὅτι μεγάλῃ χορὰ γίνεται στὸν οὐρανὸ διὰ ἓνα ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος μετανοῆ.

Γι' αὐτὸ εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν: Ἐνας βασιλεὺς εἶχε δύο παιδιά. Τὸ μικρότερο, ὅτιον ἐμεγάλωσε, λέγει μὴν ἡμέρα στὸν πατέρα του: «Ἐγώ, πατέρα, ἐβαρέθηκα νὰ δουλεύω κοντὰ σοῦ. Δῶσε μου τὸ μεριδίον μου ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου καὶ θὰ ξηνητευθῶ». Ὁ πατέρας του, ἂν καὶ δὲν ἤθελε, ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μεριδίον του, γιὰ νὰ μὴ τὸν κακοκαρδίση. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔφυγε στὰ ξένα. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ ἐργασθῆ ἄρχισε νὰ διασκεδάξῃ καὶ νὰ ξοδεύσῃ διξιά καὶ ἀριστερὰ τὸ χρήματά του. Σὲ λίγο τὰ ἐσπινάλησε ὅλα καὶ ἔμεινε χωρὶς λιπὸ. Τί νὰ κάρῃ τότε; Ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐργασία δὲν εὔρισκε πουθενά. Τότε ἀνογκάσθηκε νὰ ζητήσῃ θέσιν κοντὰ σὲ ἓνα πλούσιον. Αὐτὸς ἤμως τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε ἄλλη ἐργασία νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ μόνον νὰ βόσκη τοὺς χοίρους ἔξω εἰς τὰ κτήματά του. Το ἄσωτον παιδί ἀναγκάσθηκε νὰ βόσκη χοίρους. Ἐκεῖ ὅμως τὸ ψωμί ἦν λίγον καὶ γι' αὐτὸ πολλὰς φορὰς γιὰ νὰ χορτάσῃ ἔτρωγε ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πρὸς ἔτρωγαν οἱ χοῖροι.

Μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ πρὸς ἔβασκε τοὺς χοίρους συναισθάνθη τὴν κατάστασίν του καὶ εἶπε: «Θεὶ ὑπερέταί τοῦ πατέρα μου χορταίνουσι ψωμί καὶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ παῶ στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ: «Πατέρα μου, συγχώρησέ με, δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ παιδί σου» κάμε με ὡς ἓνα ὑπηρέτη». Ὅπως ἐσκέψθηκε ἔτσι καὶ ἔκαμε.

Ἐγύρισε λοιπὸν πίσω καὶ ἐπαρουσιάσθηκε στὸν πατέρα του κουρελιασμένος, γιατί τὰ φορέματά του εἶχαν καταστραφῆ, καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἔπεσε γονατιστὸς ἔμπρὸς του. Ὁ πατέρας του ἐξαφνιάστηκε σὰν εἶδε τὸ παιδί του σὲ ἐκείνη τὴν κατάστασι. Δὲν μπορούσε νὰ τοῦ μιλῆσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Τόσα χρόνια εἶχε νὰ τὸ ἰδῆ καὶ ἦταν ἀπελπισμένος ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐξανάβλεπε. «Πατέρα μου, τοῦ λέγει, συγχώρεσέ με γι' αὐτὸ πὸν ἔκανα ἁμάρτησα καὶ σὲ σέ, πού δὲν σὲ ἄκουσα, καὶ στὸ Θεό, πὸν σὲ ἔκανα τόσο νὰ λυπηθῆς. Λυπήσου με, ὑποφέρω, ἄφησέ με νὰ ἐργασθῶ κοντά σου ὄχι πιά σὰν παιδί σου, ἀλλὰ σὰν ὑπηρέτης σου».

Ἡ καρδιά τοῦ πατέρα του ἐρράγιτε· τὸν ἐσήκωσε ἐπάνω καὶ μὲ τρεμουλιασὴ φωνὴ τοῦ εἶπε : «Σὲ συγχωρῶ, παιδί μου, βάλε τὰ καλύτερα φορέματα πὸν ἔχουμε καὶ κάθησε νὰ διασκεδάσωμε γιὰ τὸ γύρισμό σου».

Ἀμέσως διάταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τοῦ φέρουν καλὰ φορέματα, νὰ τοῦ φορέσουν δακτυλίδι στὸ χέρι καὶ νὰ σφάξουν τὸ καλύτερο μοσχάρι καὶ νὰ διασκεδάσουν γιατί τὸ παιδί του ἦταν νεκρὸ καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένο καὶ εὑρέθηκε.

Τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ πλουσίου φωνεῖ χαρούμενες καὶ παιγνίδια καὶ τραγούδια ἀκούοντο. Τὸ μεγαλύτερο παιδί του γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια ἐπαραξενεύθηκε ἀπὸ μακρυνὰ γιὰ τὴ φωτοχυσία πὸν εἶχε τὸ σπίτι τους. Τόσα χρόνια εἶχε νὰ ἰδῆ γλέντι. «Τί συμβαίνει;», ἐρώτησε μὲ ἀπορία τοὺς ὑπηρέτας ἅμα ἐπλησίασε. «Ὁ ἀδελφός σου ἐγύρισε ἀπὸ τὰ ξένα», τοῦ ἀποκρίθηκαν ἐκείνοι καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ καλύτερο μοσχάρι καὶ διασκεδάζει.

Ἐθύμωσε πού τὸ μεγαλύτερο παιδί καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Ἐβγῆκε τότε ὁ πατέρας του καὶ τὸν ἐπαροκαλοῦσε νὰ μπῆ μέσα. Ἐκεῖνο ὅμως ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε : «Ἐγὼ τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν σὲ παράκουσα καὶ ὅμως ἐσὺ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα κατσίκι νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα δὲ πὸν

ἦλθε τὸ παιδί πού ἔρχεγε τὴν περιουσία σου, ἔσφαξες τὸ καλύτερο μοσχάρι».

Τότε ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε : « Παιδί μου, ἐσὺ πάντοτε εἶσαι κοντά μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου Ἐπρεπε καὶ σὺ νὰ χορῆς γιατί ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρός καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένος καὶ εὐρέθηκε».

Ὁ Ἰησοῦς μπκίνει στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ μεγάλη δόξα.

Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐτοιμάζετο γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα γιατί συνήθιζαν ἐκεῖ νὰ τὸ ἐργάζουν.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς μαζί μὲ τοὺς μαθητὰς του, ἀφῶθ ἀνέειτσε τὸν φίλο του τὸν Λάζαρο στὴ Βηθανία, ἐτοι-

Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

μάσθηκε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. « Πηγαίνει », εἶπε στοὺς μαθητὰς του, « στὸ χωριὸ πού εἶναι ἀπέναντι καὶ ἐκεῖ θὰ βρῆτε

Ἐνα ὄνο δεμένο σὲ ἓνα δένδρο καὶ ἓνα τουλαράκι. Λύσατέ τον καὶ φέριτε τον ἐδῶ». Ὅταν ἐγύρισαν οἱ μαθηταὶ του μὲ τὸν ὄνο, ἔστρωσαν ἐπάνω στὸν ὄνο τὰ φορέματά των καὶ ἐπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπῆγιναν στὴν Ἱερουσαλήμ εἶδαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἔδωσαν τὴν εἶδησι πῶς ἔρχεται καὶ ὁ Χριστός. Ἡ καρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου ἦσαν μεγάλοι. Θὰ ἔβλεπαν ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα θαύματα, ποὺ ἀνέστησε τὸν Λάζαρο. Ἐπῆραν ἀμέσως τὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν προῦπαντήσουν. Ἀπὸ τῆς χαρᾶς τοὺς ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ φοινικιές, ποὺ ἦσαν πολλῆς σὲ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἄλλοι ἀνέβαιναν στὰ δένδρα, ἄλλοι ἔστρωναν κάτω τὰ φορέματά των καὶ ἄλλοι ἐσκορπιζαν στὸ δρόμο ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε λουλούδια.

Ἐφάνηκε ἐπὶ τέλους μακρὰ ὁ Ἰησοῦς στὸ δρόμο μὲ τὴ συνοδεία του. Φωνὲς χαρᾶς ἀκοίοντο. **Δόξῃ στὸν Δαβίδ, εὐλογημένος αὐτός ποὺ ἔρχεται ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου.** Καὶ ἀντιλαλοῦσαν οἱ φωνὲς σὲ ὅλο τὸ δρόμο.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ ἔκαμε ὁ λαὸς στὸν Ἰησοῦ μεγάλο μῖσος ἐγεννήθηκε στὴν ψυχὴ τῶν Φαρισαίων.

Δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κάθε μέσον νὰ εὔρουν μιὰ ἀφορμὴ νὰ τὸν φοιεύσουν.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε τοῖς μαθηταῖς του: «Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς εἶναι ἄνθρωποι ὑποκριταί, ὁμιλοῦν στὸν κόσμον γιὰ τὴν ἠθικὴν καὶ αὐτοὶ κάνουν τίς χειρότερες πράξεις. Μοιάζουν μὲ τάφους στολισμένους ἀπ' ἔξω ὠραῖα καὶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀκαθαρσίες. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ κάμουν καμμιά, καλὴν πράξι, τὴν κάνουν γιὰ νὰ φανοῦν στὸν κόσμον ὅτι εἶναι καλοὶ. Γι' αὐτὸ νὰ κάμνετε ὅτι αὐτοὶ λέγουν, νὰ μὴ κάμνετε ὅμως ὅτι αὐτοὶ κάμνουν».

Τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐπειδὴ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὸν Ἰησοῦ, ἐμαζεύθησαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα γιὰ νὰ σκεφθοῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦν.

Ἐκεῖ ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦ.

Ἐνῶ ἐσκέπτοντο μὲ τί τρόπο θὰ τὸν πιάσουν παρουσιάζεται μπροστά τους ἕνας μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. ὁ ὁποῖος ἦσαν ἄνθρωπος πλὴν ἀγαποῦσε περισσότερο τὰ χρήματα ἀπὸ ὅσο ἀγαποῖσε τὸ δάσκαλό του.

«Τί μοῦ δίνετε;», λέγει στὸ συμβούλιο «νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸν Ἰησοῦ;»—«Τριάκοντα ἀργύρια», τοῦ εἶπὸν ἐκεῖνοι.

Ἐδέχθηκε λοιπὸν αὐτὸς καὶ ἐζητοῖσε εὐκαιρία νὰ τὸν παραδώσῃ.

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.

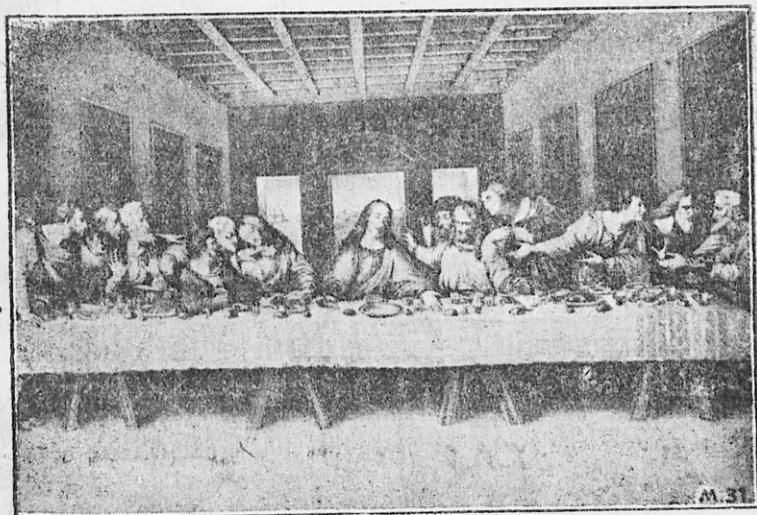
Ἦταν ἡ πρῶτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡμέρα Πέμπτη. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς του ἦταν στὴ Βηθανία.

Τὸν ἐρώτησαν λοιπὸν οἱ μαθηταὶ του πὺν θὰ ἤθελε νὰ φάγουν τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα. «Πηγαίνετε», λέγει ὁ Ἰησοῦς στὸν Πέτρο καὶ στὸν Ἰωάννην, στὴν Ἱερουσαλὴμ. Στὸ δρόμο θὰ συναντήσετε ἄνθρωπο νὰ κρατῆ σταμνα μὲ νερό. Ἀκολουθήσατέ τον καὶ στὸ σπίτι πὺν θὰ πᾶτε νὰ πῆτε στὸν οἰκοδεσπότη νὰ σᾶς δείξῃ ἕνα μέρος γιὰ νὰ φᾶμε τὸ Πάσχα. Ἐκεῖ νὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνο»,

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔκαμαν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του καὶ ἐτοίμασαν τὸ φαγητό. Τὸ βράδυ ἔφθασε καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῆ Βηθανία. Ἦσαν μαζευμένοι στὸ τραπέζι οἱ δώδεκα μαθηταὶ καὶ τοὺς εἶπε: «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα πρὶν πεθάνω».

Ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητὰς του, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ταπεινοὶ ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔπλυνε ὁ ἴδιος τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του. Κατόπιν ἐκάθησε στὸ τραπέζι.

Ἀμέσως ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς ἓνα ψωμί, τὸ εὐλόγησε καὶ τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια. **Λάβετε, φάγετε, αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου**». εἶπε στοὺς μαθητὰς του. Ἐπειτα ἐλήψε ἓνα ποτῆρι κρασί, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ἔδωσε στοὺς μαθητὰς του νὰ πιοῦν. **Πίστε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι, αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου**». Αὐτὸ νὰ κάμετε γιὰ νὰ μὲ θυμώσαστε.

Ἡ Μυστικὸς Δεῖπνος

Ἐνῶ ἔτρωγαν τοὺς εἶπε: «Ἐνας ἀπὸ σῶς θὰ μὲ προδώσῃ». Ὅλοι ἔγιναν σιωπηλοὶ καὶ ἡ λύπη ἐξωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό τους. Κατόπιν ἄρχισαν νὰ ἐρωτοῦν τὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, ποὺ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ σὲ προδώσῃ;» Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἔδωκε καμμιά ἀπάντησι.

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μαθητὰς του, ὁ Ἰωάννης, ἔσκυψε καὶ τὸν ἐρώτησε κρυφὰ ποὺς θὰ εἶναι ὁ προδότης. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε: «Σὲ ἐκεῖνον ποὺ εἶδ' ὀψίθην».

σω βουτηγμένο τὸ ψωμί μέσα στὸ φαγητό, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ προδότης».

Κατόπιν ἐπῆρε ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἐβούτηξε μέσα στὸ πιάτο του καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Ἰούδα καὶ τοῦ εἶπε: «Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμης, κάμε το ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα». Ὁ Ἰούδας ἔφυγε.

Κανεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς δὲν ἐκατάλαβε αὐτὸ πὸν εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἰούδα. Ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι τὸν ἔστειλε νὰ ἀγοράσῃ τροφὴς γιὰ τοὺς πτωχοὺς, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὰ χρήματα.

Ἐπειτα τοὺς ἔδωσε πολλὰς συμβουλὰς, τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξὺ των καὶ νὰ κάμνουν τὸ θέλημά του.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ στὸ κῆπο τῆς Γεθσημανῆς

Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε στοὺς μαθητὰς του τὶς τελευταῖες του συμβουλὰς, τοὺς ἐφάνερωσε ὅτι θὰ σταυρωθῆ καὶ ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστηθῆ. Οἱ μαθηταὶ του ἐλυπήθησαν πολὺ γι' αὐτό, ἐκεῖνος ὁμως τοὺς ἐπαρηγόρησε καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ. Κατόπιν τοὺς ἐπῆρε γιὰ νὰ προσευχηθοῦν σὲ ἓνα κῆπο τῆς Γεθσημανῆς. Στὸ δρόμο πὸν ἐπήγγισαν τοὺς εἶπε: «Αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ δοκιμάσω ποιὸς θὰ μείνῃ πιστὸς σὲ μέ».

Ὁ Πέτρος τότε τοῦ ἔδωκε ὑπόσχεσι ὅτι θὰ μείνῃ πιστὸς στὸν Ἰησοῦ μέχρι τελευταίας του στιγμῆς καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἄλλοι τὸν ἀρνηθοῦν. «Καὶ ὁμως, Πέτρε», τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστός, «θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορὰς πρὶν νὰ φωνάξῃ ὁ πετεινός».

Ἐφθασαν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφῆκε τοὺς μαθητὰς του λίγο μακρότερα, αὐτὸς δὲ ἐπῆρε μαζί του τὸν Πέτρο, τὴν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Στὸ δρόμο τοὺς ἔλεγε: «Νὰ ἔχετε πόσο σήμερα εἶμαι λυπημένος. Μείνατε σ' αὐτὰ τὸ μέρος καὶ προσπαθήσατε νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος». Ἐπροχώρησε λίγα βήματα

καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο γαῖα καὶ ἄρχισε νὰ κάμνη τὴν προσευχή του, «Πατέρα μου», ἔλεγε, «ἂν εἶναι δυνατόν ὡς ἀποφύγω τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πῶς γίνῃ τὸ δικὸ σου θέλημα καὶ ὄχι τὸ δικὸ μου».

Ὅταν ἐγύρισε εὗρηκε τοὺς μαθητὰς του κοιμισμένους. Τοὺς ἐξύπνησε καὶ τοὺς εἶπε: «Δὲν μπορεῖτε νὰ μεῖναι ἀγρυπνοὶ λίγη ὥρα μαζί μου;» Ἔπειτα ἐπῆγε δευτέρα φορά γιὰ νὰ προσευχηθῆ. Ὅταν ἐγύρισε πάλι τοὺς εὗρηκε

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ.

κοιμισμένους. τοὺς ἐξύπνησε πάλι καὶ τοὺς ἐμάλλωσε καὶ ξαναπῆγε τρίτη φορά νὰ προσευχηθῆ. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ἔτρεχε ποτόμι ὁ ἰδρώτας ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Τίλος ἐτελείωσε τὴν προσευχή του καὶ ἐγένετο πάλι οἱ μαθητὰς του. Πάλιν ἐκεῖνοι ἦσαν κοιμισμένοι. «Ἄφοῦ θελεῖτε νὰ κοιμάσθε», τοὺς εἶπε ὁ Χριστός, «ἀλλὰ ἐφθάσε ἡ ὥρα ποὺ θὰ με συλλάβουν».

Ἐξαφνα ἐπαισιόσθησαν πολλοὶ στρατιῶτες Ῥωμαῖοι καὶ πολλοὶ Ἑβραῖοι μὲ ξύλα, μὲ μαχαίρια καὶ μὲ φανά

ρια στὸ χέρι. Ἦθελαν νὰ βροῦν καὶ νὰ πιάσουν τὸ Χριστό. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦ ἔτοξε καὶ τὸν ἐφίλησε. Ἦθελε μὲ αὐτὸ νὰ δείξη στοὺς Ῥωμαίους ποῖος ἦταν ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός τότε τοῦ εἶπε: «Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν διδασκαλό σου;» Ἀμέσως οἱ στρατιῶνες τὸν ἔπιασαν. Τότε ὁ Πέτρος ἐθύμωσε καὶ ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς δούλου. Ὁ Χριστός ὅμως τὸν ἐμάλλωσε καὶ εἶπε: «Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὸ μαχαῖρι στὴ θύει του, γιατί πρέπει νὰ ξέρης πὼς αὐτὸ πού κάνεις τώρα ἐστὶν θά τὸ πάθης ὁ ἴδιος».

Στοὺς Ἑβραίους δὲ εἶπε: «Νύκτα ἤλθατε νὰ μὲ πιάσετε; Μήπως εἶμαι κανένος ληστής; Γιατί δὲν μὲ πιάνετε ἕμερα;» Οἱ μαθηταὶ του κατόπιν ἔφυγαν. Μόνον ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρὰ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου.

Οἱ στρατιῶτες ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Ἄννα. Ἐκεῖ ἦσαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τῶν Ἰουδαίων γιὰ νὰ καταδικάσουν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἄννας τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴ διδασκαλία του. «Δὲν ἐδίδαξα ποτὲ ἰδιαιτέως», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «πάντοτε φανερὰ ἔκανα τὴ διδασκαλία μου». Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἄννα ἔρράπισε τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Πὼς μιλάς μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο στὸν Ἀρχιερέα;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ἐὰν ἐμίλησα ἄσχημο, ἀλόδειξέ το, ἐὰν δὲ καλὰ, γιατί μὲ κτυπᾷς;».

Ὅταν ἔκαμε τὴν ἀνάκρισί του ὁ Ἄννας τὸν ἔστειλε δεμένο στὸν Καϊάφα, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ αὐτὸς ἀρχιερέας.

Στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα ἀκολουθήσαν τὸν Ἰησοῦ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Ἰωάννης ἦταν γνωστός στὸν Ἄννα καὶ ἐμπήκε μέσα, ὁ Πέτρος ὅμως ἔμεινε ἀπ' ἔξω. Τότε μιὰ ὑπηρέτρια τὸν ἐρώτησε: «Σὺ τί θέλεις ἐδῶ; Μή-

πως είσαι καὶ σὺ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ ; » — « Ὁχι », ἀπάντησε ὁ Πέτρος. Καὶ ἄλλη ὑπηρετρία τὸν ἐρώτησε κατόπιν ποιὸς εἶναι καὶ δευτέρα φορὰ ἀρνήθηκε ὁ Πέτρος ὅτι ἦταν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τὸν ἐρώτησε καὶ πάλιν ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε. Αὐτὴν τὴν φορὰ ἀκούσθηκε ἓνας πειτεινὸς νὰ λαλή. Ἀμέσως ὁ Πέτρος ἐθυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔκλαυσε πικρά.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα.

Στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα ἦσαν μαζευμένοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ ἐκεῖ ἐγένετο τὸ μεγαλύτερο συνέδριο τῶν Ἑβραίων.

Ἐκεῖ ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ψευδομάρτυρες διὰ νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦ. Εἶπαν λοιπὸν πῶς ἄκουσαν τὸ Χριστὸ νὰ λέγῃ ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ξανακτίσῃ.

Τότε ὁ Καϊάφας τὸν ἐρώτησε : « Τί ἔχεις ἐσὺ νὰ ἀπαντήσης σ' αὐτά ; » Ὁ Χριστὸς ἐσιωποῦσε. Πραγματικὰ εἶχε εἰπεῖ ὅτι μποροῦσε νὰ ξανακτίσῃ τὸ ναὸ σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐννοοῦσε τὴν ἀνάστασί του ἐκ τῶν νεκρῶν. Κατόπιν τοῦ εἶπε : « Εἶναι ἀλήθεια ὅτι λέγεις πῶς εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ; » — « Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι ». Μόλις ἄκουσε αὐτὸ ὁ Καϊάφας ἐθύμωσε καὶ εἶπε : « Ἀνάγκη δὲν ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας. Μόνοι σας ἀκούσατε ποὺ ἐβλασφήμησε. Λοιπὸν τί ἀποφασίζετε ; » — « Νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο », εἶπαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

Ἀμέσως ἀρχισαν ἄλλοι νὰ τὸν φτύνουν, ἄλλοι νὰ τὸν ὑβρίζουν καὶ ἄλλοι νὰ τὸν κτυποῦν.

Ὁ προδότης Ἰούδας, ὅταν ἔμαθε ὅτι καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ὁ Ἰησοῦς, ἐμετανόησε καὶ ἐγύρισε πίσω στοὺς ἀρχιερεῖς τὰ τριάντα ἀργύρια. Ἀπὸ τὴ λύπη του κατόπι ἐκρεμάσθηκε.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα τὸν ἐπῆγαν στὸ

παλάτι τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνα, τοῦ Πιλάτου. Αὐτὸς τοὺς ἐρώ-
τησε διατὶ τὸν ἔφρασαν. « Ποιὰ εἶναι ἡ κατηγορία τοῦ ἀνθρώ-
που αὐτοῦ ; » τοὺς ἐρώτησε. « Δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος » ἀ-
πάντησαν οἱ Ἑβραῖοι. « Παρακινεῖ τὸ λαὸν οὐ ἐπανάστασι, λέγει
πὼς αὐτὸς εἶναι βασιλεὺς μας ».

Τότε ὁ Πιλάτος τὸν ἐπῆρε στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο καὶ
τὸν ἐρώτησε : « Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; » « Μά-
λιστα, εἶμαι βασιλεὺς ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤλθα νὰ βασιλεύσω σ' αὐτὸν
τὸν κόσμον Ἐγὼ ἤλθα μόνον γιὰ νὰ τοὺς μάθω τὴν ἀλήθεια ».
Ἄμα εἶδε ὁ Πιλάτος ὅτι καμμία σοβαρὴ κατηγορία δὲν ἐβά-
ρυνε τὸν Ἰησοῦ ἐβγήκε ἔξω καὶ εἶπε τοὺς Ἑβραίους :
« Ἐγὼ δὲν βρῶ καμμία αἰτία γιὰ νὰ θανατωθῇ αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος ». Γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ λοιπὸν ἐοκέφθηκε
νὰ κάμῃ τὸ ἔξῃς. Τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἶχαν συνή-
θεια ὁ ἡγεμὼν νὰ ἐλευθερώσῃ ἓνα κατάδικον. Εἶχαν λοι-
πὸν καταδικασμένον καὶ ἓνα φοβερὸ κακοῦργο πού τὸν ἔ-
λεγον Βαροββᾶ. Ἐπειδὴ εἶχε κάμει πολλὰ, εἶχε τὴν ἐλ-
πίδα ὁ Πιλάτος ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἀ-
θωωθῇ ὁ Ἰησοῦς παρὰ ὁ Βαροββᾶς. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε :
« Ποῖον θέλετε νὰ ἐλευθερώσω, τὸν Βαροββᾶ ἢ τὸν Ἰη-
σοῦ ; » Ὁ λαὸς ὅμως ἐφώνησε : « Τὸν Βαροββᾶ θέλομε ».
— Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω ; — « Νὰ τὸν σταυ-
ρώσῃς », ἐφώνησε ὁ λαὸς μὲ μιὰ φωνή. Τοὺς εἶχαν ἐρεθί-
σει οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

Τότε ὁ Πιλάτος τὸν παρέδωκε τοὺς Ἑβραίους καὶ τοῦ
ἐφόρεσαν κόκκινον φόρεμα, τοῦ ἔπλεξαν ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀγ-
κάθια, τοῦ ἔδωσαν στὸ χεῖρι του ἓνα καλάμι, τὸν ἔρτυ-
ναν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ὑβρίζουν. Καὶ τοῦ ἔλεγον : « **Χαί-
ρε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων** ». Ὁ Πιλάτος ἤλπιζε ὅτι οἱ
Ἰουδαῖοι θὰ τὸν ἐλυποῦντο καὶ θὰ τὸν σφιναν ἐλεύθερον.
Αὐτοὶ ὅμως ἐφώνησαν μὲ περισσώτερη κακία : « Να σταυ-
ρωθῇ, νὰ σταυρωθῇ. Καὶ ἐάν δὲν ὑπογράψῃς τὴν κατα-
δίκην του θὰ σὲ καταγγείλωμε στὸν αὐτοκράτορα ». Τότε
ὁ Πιλάτος ἐπῆρε νερό, ἔπλυνε τὰ χεῖρια του καὶ τοὺς

είπε : « Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶρος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου ». — Ἄς ἔχωμε ἡμεῖς τὸ κρῖμα του, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μας ». Ἀπολύθηκε λοιπὸν ὁ Βαραββᾶς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπαράδόθηκε στοὺς Ἰουδαίους γιὰ νὰ σταυρωθῇ.

Ἡ Σταύρωσις καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ.

Τὶς θανατικὰς ποινὰς ἔκαμναν οἱ Ἑβραῖοι ἐπάνω σὲ ἓνα λόφο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, στὸν Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ὠδήγησαν καὶ τὸν Ἰησοῦ. Τὸν ἐφόρτωσαν τὸν σταυρὸν στὸν

ἦμο. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἦταν βαρῆς καὶ δὲν μπορούσε νὰ βαδίξῃ, ἔδωκαν τὸν σταυρὸν σὲ ἓναν ἄλλο νὰ τὸν φέρῃ στὸν Γολγοθᾶ. Ἦτο πρωτὰ τῆς Παρασκευῆς πού ἐσταύρωσαν τὸν Χριστό. Δεξιὰ του καὶ ἀριστερά του ἐσταύρωσαν δυὸ ἄλ-

1. Ἱστορία Κ. Διαθήκης, ΚΑΡΝΑΒΟΥ - ΔΟΥΦΕΞΗ, ἐκδ. Γ' 4

λους κακούργους. Στὸ σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν τὴν ἐπιγραφὴν «**Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων**». Αὐτὸ τὸ ἔγραφαν σὲ τρεῖς γλώσσες, στὴν Ἑλληνικὴ, Ῥωμαϊκὴ καὶ Ἑβραϊκὴ. Κατόπιν οἱ στρατιῶται ἐμοιράσθησαν τὰ φορέματα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄλλοι πάλιν ἐπήγαιναν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ ἐπερίπαιζαν τὸν Ἰησοῦ. «Ἐὰν εἶσαι ὁ Χριστὸς, τὸ παιδί τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ σῶσε τὸν ἑαυτό σου». τοῦ ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι. Τὰ ἴδια ἔλεγε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς κακούργους. Ὁ ἄλλος ὅμως ἔλεγε: «Ἐμεῖς δίκαια ἐτιμωρηθήκαμε, αὐτὸς ὅμως τί κακὸ ἔκαμε;» Καὶ γυρίζοντας στὸν Ἰησοῦ εἶπε: «Κύριέ μου, θυμήσου καὶ ἐμένα ὅταν πᾶς στὸν πατέρα σου». — «Ἀλήθεια σοῦ λέγω», τοῦ ἀπάντησεν ὁ Ἰησοῦς, «θὰ ἔχῃς σήμερον μαζί μου θέσι στὸν Παράδεισον».

Τὸν Ἰησοῦ τὸν εἶχαν παρακολουθήσει ἕως τὸ Γολγοθᾶ ἡ μητέρα του, ἡ Μάρθα καὶ δυὸ γυναῖκες, καθὼς καὶ ὁ ἀγαπημένος του μαθητὴς Ἰωάννης. Ἡ μητέρα του ἐθρηνοῦσε, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες. Ὁ Ἰησοῦς ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ λέγει στὴ μητέρα του: «Νὰ τὸ παιδί σου», καὶ ἔδειξε τὸν Ἰωάννη. Κατόπιν εἶπε στὸν Ἰωάννη: «Νὰ ἡ μητέρα σου». Ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὴν Μαρία μαζί του καὶ τὴν ἐπεριποιόταν ὡς μητέρα του.

Ἦλθε τὸ μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς. Ὁ καιρὸς ἦταν ὥρατος, κανένα σύννεφο στὸν οὐρανὸ, καὶ ὅμως ξαφνικὰ βαθὺ σκοτάδι ἐσκέπασε ὅλη τὴ γῆ καὶ ἐκράτησε τρεῖς ὥρες. Ἐξαφνα ἐφώναξε ὁ Ἰησοῦς: «Διψῶ». Οἱ στρατιῶτες ἐπῆραν τότε ἓνα σφουγγάρι, τὸ ἐγέμισαν ξυδι καὶ τὸ ἔβαλαν ἐπάνω σὲ ἓνα καλάμι γιὰ νὰ τὸ δώσουν τοῦ Ἰησοῦ. Ἀφοῦ ἔδοκίμασε λίγο, ἀνεστέναξε καὶ εἶπε: «Ἐτελείωσε πιά. Πατέρα μου, στὰ χέρια σου παραδίδω τὴν ψυχὴ μου». Ἐγειρε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ ἀπέθανε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή σεισμὸς μεγάλος ἔγινε, τὰ μνήματα ἀνοιξαν, οἱ νεκροὶ ἐβγήκαν ἔξω καὶ πολλοὶ ἀναστήθηκαν. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐτρόμαξαν καὶ ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους: «Ἀλήθεια ἔλεγεν, αὐτὸς εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ». Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔξημέρω-

νε Σάββατο. Ὁ νόμος δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἀφήσουν τοὺς στραυρωμένους ἐπάνω στὸ σταυρό. Γι' αὐτὸ ἐπῆγαν στὸν Πιλάτο νὰ τοὺς δώσει τὴν ἄδεια νὰ κατεβάσουν κάτω τὰ σώματα. Τοὺς δυὸ κακούργους τοὺς ἐσκότωσαν ἐπειδὴ ἦσαν ἀκόμη ζωντανοί, ἀλλὰ τὸ Χριστὸ δὲν τὸν ἄγγιξαν γιατί εἶχε πεθάνει. Ἐνας μόνον στρατιώτης γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἐκέντησε τὸ πλευρό του μὲ τὴ λόγχη καὶ ἔβγαλε αἷμα καὶ νερό.

Ἡ ταφή τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο

Ἡ Ταφή.

ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος καὶ κολός, ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦταν κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα του νὰ τὸ θάψῃ. Ὁ Πιλάτος ἔδωκε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Ἰωσήφ μαζί μὲ τὸν Νικόδημο ἐπῆγαν στὸ Γολγοθᾶ. Ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν σταυρὸ τὸ

σῶμα, τὸ ἄλειψαν μὲ ἀρώματα πολύτιμα καὶ τὸ ἐτύλιξαν μέσαι σὲ ἓνα δλοκάθαρο σινδόνι. Κατόπιν τὸ ἔθαψαν σὲ ἓνα μνήμα καινούργιο ποῦ δὲν εἶχαν θάψει ἄλλον. Ἡ Μαρία, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ μακρὰ ἐπαρακολούθησαν ποῦ ἔβλεπον τὸ σῶμα.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς ἐπῆγαν τότε στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν νὰ σφραγίσῃ τὸ μνήμειο καὶ νὰ βάλῃ στρατιῶτες νὰ τὸ φυλάγουν. Ἐφειβήθησαν μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κλέβουν τὸ σῶμα καὶ ἔπειτα διαδώσουν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ ἔβαλαν μιὰ μεγάλη πέτρα στὸν τάφο, ἔβαλαν καὶ στρατιῶτες νὰ τὸ φυλάττουν.

Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ψάλλουν στὴν ἐκκλησία : «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντὸν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

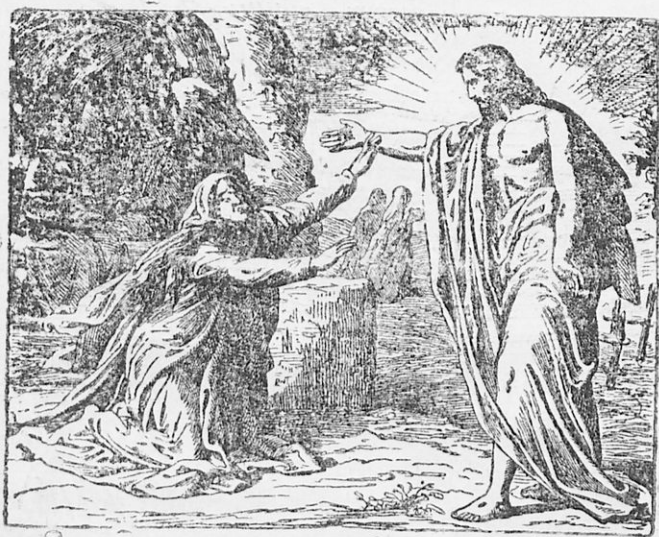
Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐξημέρωσε Κυριακὴ. Οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ μνήμα. Ἐπῆραν μαζί τους ἀρώματα γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Στὸ δρόμο βοδίζοντας ἐσυλλογίζοντο. «Ἡ πέτρα ποῦ ἔβαλαν ἐλάνω στὸ μνήμα εἶναι πολὺ μεγάλη. Ποιὸς θὰ μᾶς τὴν κλίσῃ.» ἔλεγαν.

Ἐπλησίασαν, ἀλλὰ τί νὰ ἴδουν. Ἡ πέτρα ἦταν κλισμένη, ὁ τάφος ἀνοιχτὸς καὶ πλάγι ἐκάθητο ἓνας ἄγγελος ὀλόσπρα ντυμένος.

Ἐτρόμαξαν οἱ γυναῖκες καὶ ἐστάθηκαν κοιτάζοντας τὸν ἄγγελο μὲ ἀπορία. «Μὴ φοβᾶσθε», τοὺς λέγει ὁ ἄγγελος. «Ποιὸν ζητᾶτε; Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο; Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε. Νὰ τὸ μνήμα ποῦ τὸν ἔθαψαν. Εἶναι ἄδειο. Πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε οἱ μαθηταὶ του».

Πραγματικά σεισμός είχε γίνει την Κυριακή το πρωί, άνοιξε τὸ μνήμα καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε. Οἱ στρατιῶτες ποῦ

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν.

ἐφύλαγαν τὸ μνήμα, ἐτρόμαξαν καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς. Οἱ γυναῖκες ἐχάραξαν πολὺ καὶ ἔβρεξαν νὰ τὸ ποῦν στοὺς μαθητάς. Στὸ δρόμο ποῦ ἐπήγαιναν ἀπάντησαν τὸν Ἰησοῦ. «Χαίρετε», τοὺς εἶπε ἐκεῖνος. Ἔβρασαν τότε καὶ τὸν ἐπροσώνησαν. «Μὴ φοβᾶσθι», τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στοὺς μαθηταίς μου». Τῆς ἴδιας ἡμέρας ἐφανερώθηκε ὁ Ἰησοῦς στον Πέτρο καὶ σὲ ἄλλους μαθηταίς του. Τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ψάλλουν σὴν ἐκκλησία: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θανάτου πατήρος καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χριστάμενος».

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄμα ἐπέρασαν σαράντα ἡμέρες ἀφ' οὗ ἀνεστήθηκε ὁ

Ἰησοῦς, ἐπῆρε τοὺς μαθητοὺς του καὶ ἐπῆγε σὲ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε ὅσες παραγγελίες εἶχε νὰ τοὺς δώση-

Ἡ ἀνάληψις.

Τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι, νὰ διδάσκουν στὸν κόσμον τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοὺς βαπτίζουν σὲ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοὺς παράγγειλε ἀκόμη νὰ μὴ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, γιατί θὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ. Κατόπιν ἐσήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐπῆγε ψηλὰ στοὺς οὐρα-

νοὺς καὶ ἓνα μεγάλο φωτεινὸ σύννεφο τὸν ἐσκέπασε.

Οἱ μαθηταὶ του, ἐτρόμαξαν καὶ ἐστάθησαν μὲ ἀπορία καὶ ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, Ἀπὸ ἄγγελοι μὲ κατάσπρα φορέματα ἐπαρουσιάσθησαν τότε στοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπαν. «Τί παρατηρεῖτε μὲ ἀπορία; Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε στὸν οὐρανὸ μὲ δόξα, ὅπως μὲ δόξα θὰ ξανάρθῃ πάλι.»

Τότε οἱ μαθηταὶ του ἐγύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εὐλογοῦσαν τὸν Θεό.

Αὐτὴ τὴν ἑορτὴ τὴν ἑορτάζουμε σαράντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς τρεῖς μαθητὰς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ ἐπῆγαν στὸ ὄρος Θαβὼρ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἐγίνε φωτεινὸ καὶ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, τὰ δὲ φρέματά του λευκὰ σὰν τὸ χιόνι. Συγχρόνως δὲ ἐφανερώθηκαν καὶ δυὸ ἄνθρωποι, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας.

Ὁ Πέτρος τότε εἶπε στὸν Χριστὸ: «Κύριε, ἂν θέλῃς νὰ μείνωμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, νὰ σὰς κατασκευάσω τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ σέ, μιὰ γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία.»

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τοὺς ἐσκέπασε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἡ ὁποία ἔλεγε: «**Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου υἱός; τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, αὐτῶν νὰ ἀκούετε.**»

Μόλις ἀκουσαν αὐτὰ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐφοβήθηκαν καὶ ἔπρσαν κάτω μὲ τὰ πρόσωπα στη γῆ. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶσθε». Ὅταν ἐσήκωσαν τὰ μάτια των εἶδαν μόνον τὸν Χριστό. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς τοὺς παραγγέλλει νὰ μὴ εἰποῦν τίποτε σὲ κανένα.

Ἡ ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ στὰς 6 Αὐγούστου. Στὴν ἐκκλησία ψάλλουν:

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δέξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο· Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Φωτοδότα, δέξα σοι».

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΙΑΙΩΝ ΕΥΡΥΤΕΡΩΝ

1	Λακωνισκόν	Ο Κωνσ. Σύντομος Τ. τόμος
2	"	Οδύγη των Παιδών Δ. Δημητρίου
3	"	Καθηκόντες Δ. "
4	"	Ο Δρόμος της Ύψους Ε. "
5	"	Το Ελληνικόν Φθ. ΣΤ. "

ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ

1	Δοξαστήν	Ε. Ιστορία Ηρώων γένων Τ. τόμος
"	"	" Αρχαίος Έλληνας Δ. "
"	"	Φυσική Ιστορία Ζωολογία - Φυτολογία Τ. τόμος
"	"	Φυσική Ιστορία Ζωολογία - Φυτολογία Δ. τόμος
"	Κρητών - Δασείων	Ιερά Ιστορία Παλαιά Διαθήκη Τ. τόμος
"	"	" Κωνσ. "
"	"	Λατινική Κατάρα ΣΤ. "

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΙΚΟΣ
 Δ. ΤΣΑΚΑ - Σ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
 ΑΘΗΝΑΙ - Ελευθίου Βενιζέλου 53
 Αριθ. Τηλεφώνου 24.122

ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

1. **Ἀναγνωστικὸν** Ὁ Καλὸς Σύντροφος Γ' τάξεως
 2. » Ὁδηγὸς τῶν Παιδιῶν Δ' Δημοτικῆς
 3. » Καθαρευούσης Δ' »
 4. » Ὁ Δρόμος τῆς Ζωῆς Ε' »
 5. » Τὸ Ἑλληνικὸν Φῶς ΣΤ' »
-

ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ

Δουφεξῆ	Σ.	Ἱστορία Ἡρωϊκῶν χρόνων Γ' τάξεως
»	»	» Ἀρχαίας Ἑλλάδος Δ' »
»	»	Φυσικὴ Ἱστορία Ζωολογία - Φυτολογία
Γ' τάξεως
»	»	Φυσικὴ Ἱστορία Ζωολογία - Φυτολογία
Δ' τάξεως
Καρνάβου - Δουφεξῆ		Ἱερὰ Ἱστορία Παλαιᾶς Διαθήκης Γ' τάξεως
»	»	» » Καινῆς » Δ' »
»	»	Λειτουργικὴ Κατήχησις ΣΤ' »
-

Ἐκδοτικὸς Οἶκος

Δ. ΤΖΑΚΑ — Σ. ΔΕΛΛΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ - Ἐλευθερίου Βενιζέλου 65

Ἀριθ. Τηλεφώνου 24-493

0020561052
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

